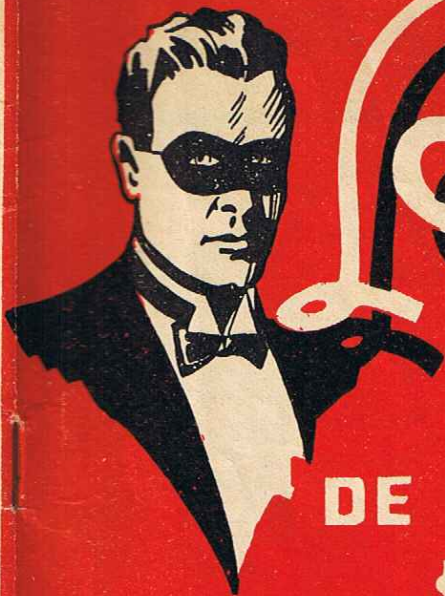


NIEUWE AVONTUREN



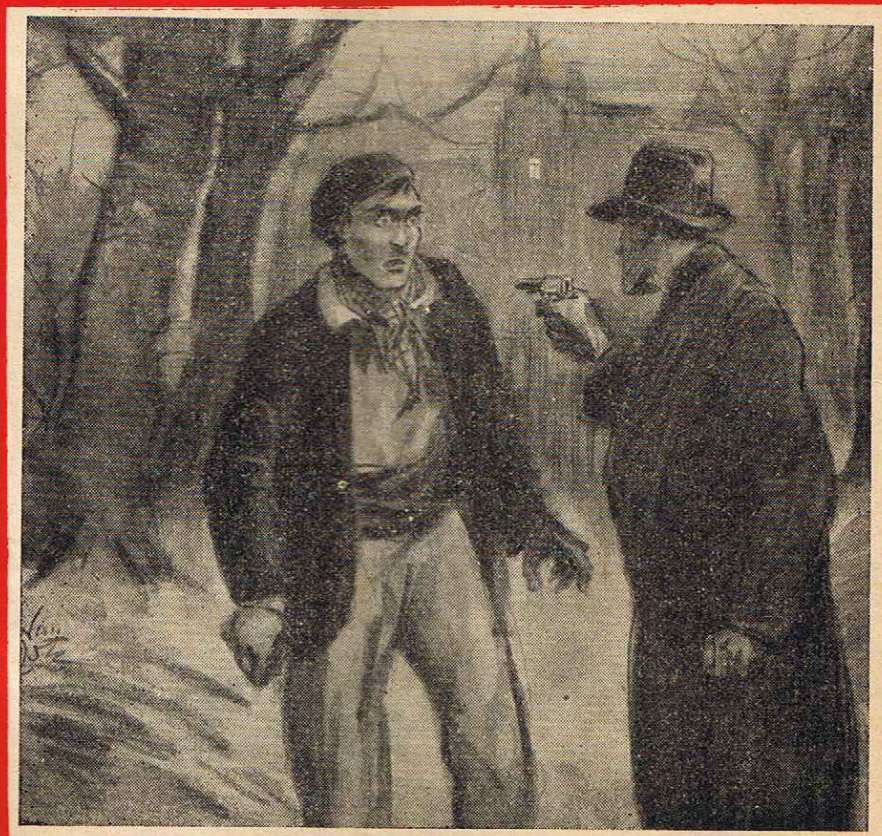
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN KOSTBARE ERFENIS

N° 2371



WEEKLIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een kostbare erfenis

HOOFDSTUK I

DE NALATENSCHAP

De gehele artiestenwereld van Londen, en vooral de kringen die zich bewogen om en op de planken van de Variété theaters, spraken sedert enige dagen over niets anders dan over de plotselinge dood van de befaamde Parijse danseres Yvonne de Lavalères.

Verscheidene impresario's in de Engelse hoofdstad zouden, indien men er hen naar gevraagd had, verbazingwekkende bijzonderheden kunnen vertellen van de gages, welke deze ster van het variété verdiend had.

Men zei, dat zij tot de best betaalde danseressen van Europa behoorde, en dat geen enkele andere beroemdheid in haar schaduw kon staan, wat betreft de hoogte van haar gage.

Dat was echter niet het enige onderwerp, waarover gesproken werd; men

fluisterde achter de schermen van de variété-theaters en voor de bars van de café's en restaurants in de buurt van Trafalgar Square, druk over de vele, merendeels hooggeplaatste minnaars, die de pas overleden danseres gedurende haar jonge leven had bezeten.

Men noemde in dit verband zelfs de naam van een regerende koning, die haar op zeer jeugdige leeftijd had leren kennen, en de eerste stoot zou hebben gegeven tot haar verbazingwekkende populariteit.

Yvonne de Lavalères was nog geen vijf en twintig jaar, toen een kwaadaardige, verraderlijke ziekte haar wegrukte, midden uit het zondig woelig leven, dat zij van haar vijftiende jaar af geleid had.

Slechts zeer weinige variété-beroemd-

heden hadden de huizen, men zou kunnen zeggen: de paleizen van de danseres op het vaste land kunnen bewonderen.

Maar zij waren wél menigmaal de gast van de jonge vrouw geweest, in haar prachtig herenhuis, hetwelk zij te Londen bezat, dat haar geschonken was door een conservatief lid van het Hogerhuis, en dat zij slechts gedurende enkele weken per jaar bewoonde, wanneer het lot en haar impresario haar naar Engeland en zijn hoofdstad voerde.

Daar men beweerde, dat dit huis nog slechts een hutje was, vergeleken bij het prachtig eeuwenoude kasteel, hetwelk zij van haar jonge koninklijke minnaar ten geschenke had gekregen en dat zich in een der mooiste streken van Normandië bevond, zo deden hieromtrent de meest fantastische verhalen de ronde.

De een beweerde, dat men er geen stuk servies vond, of het was van zuiver goud vervaardigd. Een tweede verklaarde, dat zij sliep in een zilveren bed.

Weer anderen wisten wonderen te verhalen van de inrichting der broeikassen en in het park van het kasteel, waar zich de zeldzaamste uitheemse planten zouden bevinden, die men zelfs in de jardin d'acclimatation te Parijs tevergeefs zou zoeken.

Kortom, als men de snappende, babbelende en fantaserende korstjes, danseressen, slangenbezweersters, trapèzerwerksters en andere variété-dames mocht geloven, dan zou dit verblijf, waar Yvonne de Lavalères de zomermaanden placht door te brengen, niet onder doen voor een van de paleizen uit de « Duizend en één nacht ».

Geen wonder dus dat het bericht van haar dood als een bliksemslag bij heldere hemel het licht ontvankelijk gemoed der bewoners van Plankenland trof.

Men herinnerde zich haar schoonheid, haar jeugd en haar geest, iedereen wist een anecdote van haar, die de goedheid van haar hart, maar ook de wispelturigheid daarvan in het helderste licht stelde.

Nadat er ongeveer veertien dagen waren verlopen, sedert de tijding van de dood van Yvonne de Lavalères in Engeland bekend werd en men bijna de beroemde danseres reeds weer vergeten was, werd de aandacht opnieuw en in nog veel sterkere mate gewekt door een grote advertentie, die in de meeste grote bladen van Londen en andere grote steden verscheen en die aldus luidde:

« Voor liefhebbers van juwelen, schilderijen en oudheden!

» Op het kasteel « Mon Repos », laatstelijk toebehoord hebbende aan Suzanne Rondelle, meer bekend onder haar toonaam, Yvonne de Lavalères, zal op vijftien maart a.s. gezegd kasteel in het openbaar onder de hamer worden gebracht door de notaris, de heer Pierre Renault.

» Behalve het kasteel zal het daarbij behorende park, bestaande uit een groot aantal percelen gezond, hoog opgaand hout, als daar zijn beuken, notebomen en populieren, in het openbaar worden verkocht aan de meest biedende ten overstaan van genoemde notaris M. Renault.

» Voorts zal door deze notaris in het openbaar geveild worden: het gehele meubilair, de edelgesteenten, de serviezen, de schilderijen en de wapenverzamelingen, toebehoord hebbende aan Suzanne Rondelle.

» Wij roepen iedereen, die belang stelt in kostbare oudheden en juwelen, op, deze openbare veiling niet ongebruikt te laten voorbijgaan.

» De executeur-testamentaire,

» M. Joseph COLLIGNON.»

Een uur nadat het publiek te Londen van deze advertentie kennis had genomen, namelijk omstreeks zeven uur in de avond, werd er in de schouwburgen, zowel vóór als achter het voetlicht en andere mondaine gelegenheden, over niets anders gesproken.

Alom hoorde men reusachtige getallen noemen.

Men zag zelfs een klein groepje welbekende juweliërs de hoofden bij elkaar steken en een gefluisterd gesprek met elkander voeren.

In het «Hypodrome», het grootste variété-theater van Londen, werd ook zeker het drukst gesproken over de opzienbarende advertentie.

Twee heren in de loge vlak tegenover het toneel gezeten, schenen zich zelfs meer bezig te houden met de juwelen, welke Yvonne de Lavalieres had nagelaten, dan met de verrichtingen van een half dozijn Chinezen op het toneel, die op wonderbaarlijke wijze met allerlei breekbare waar omsprongen.

Deze beide heren waren John Raffles, de Grote Onbekende en zijn onafscheidelijke vriend, Charles Brand. Lord Edward Lister verborg zich onder het mom van Lord William Aberdeen, in welke hoedanigheid hij ook thans de opvoering in het «Hypodrome» bijwoonde.

De beide vrienden hadden reeds enige tijd met elkander gefluisterd zonder veel acht te slaan op hetgeen er op het toneel voorviel.

Toen de Chinezen hun nummer afgevoerd hadden en met veel buigingen en dwaze sprongen verdwenen waren, richtte Raffles zich op en zei tot zijn metgezel:

— Ik geloof dat ik voor vanavond genoeg heb van jongleurs en kunstschilders, amice. Hoe zou je er over denken de frisse lucht in te gaan?

— Uitstekend, antwoordde de jonge man, terwijl hij een vluchtige blik op het programma had geworpen.

— Laten wij dan maar gaan. Ik weet hier in de buurt een voortreffelijke gelegenheid, waar men een uitnemend glas Bordeaux drinkt.

— Kun jij daar komen als Lord William Aberdeen?

— O ja. Het is een zeer exquise gelegenheid, waar bijna uitsluitend adellijke jongelui en rijke leeglopers komen.

Zij waren onder het spreken opgestaan en in de vestiaire haastte de bediende zich, hun pelsen aan te reiken.

Het weer, dat sedert enige tijd vrij zacht was geweest, was plotseling omgeslagen. Het was koud en de grijze lucht dreigde naar sneeuw.

Enige tijd liepen de beide vrienden, diep in hun pelsen gewikkeld, zwiingend voort.

— Heb je nog iets in de zaal opgevangen? vroeg Raffles eindelijk, terwijl hij zich tot zijn vriend wendde.

— Wel, men sprak daar over niets anders dan Yvonne de Lavalieres, antwoordde Brand. Jij hebt haar immers gekend?

— Ja, tamelijk goed, antwoordde Raffles peinzend. Drie jaren geleden heb ik op haar landgoed gejaagd. Zij had het toen pas gekregen van... haar jongste koninklijke aanwinst.

— Maar is het niet wat zonderling, dat een Engelse Lord zonder opzien te baren kan gaan jagen op het landgoed van een variété-danseres? riep Brand uit.

— Beste Charles, als die variété-danseres een koning als beschermer heeft, dan verandert dit de zaak wel enigszins. Ik kan je bovendien de verzekering geven, dat zij zich uitnemend wist te gedragen. Het was een publiek geheim, dat zij ongeveer om de veertien dagen van minnaar veranderde en des te vreemder komt het je misschien voor, hoewel het zuivere waarheid is, dat iemand het nooit zou gewaagd hebben in haar tegenwoordigheid een onvertogen woord te uiten.

— Dat is zeker iets bijzonders! riep Brand uit.

— Toen ik haar gast was op het kasteel «Mon Repos» trof ik daar twee Franse hertogen, een graaf en drie markiezen aan.

— Franssen, maar geen Engelsen! riep Brand uit.

— Dat is waar, maar zij hadden er zich volstrekt niet voor behoeven te ge-

neren, merkte Raffles op.

— Maar jij dan? herhaalde de jonge man.

— O, ik had toen mijn naam veranderd. Ik vertoefde destijds sedert veertien dagen te Parijs als een simpel Engels particulier, zonder een druppel blauw bloed in de aderen.

— En toch inviteerde zij je?

— Toch inviteerde ze mij.

— Zag ze je misschien aan voor een zeer vermogend man?

— Ik gaf mij uit voor een schilder op zwart zaad.

Brand keek zijn vriend aan en glimlachte.

Hij begreep nu ineens, welke beweegredenen de mooie danseres er toe gebracht hadden de Grote Onbekende bij zich uit te nodigen, evengoed als hij wist, dat zijn vriend, zijn gewoonte getrouw, weer de ongenaakbare had gespeeld.

Hij wachtte zich echter wel, daarom trent enige opmerking te maken, daar hij reeds bij vroegere gelegenheden ondervonden had, dat dergelijke onderwerpen, wanneer zij al te luchthartig werden behandeld, zijn vriend mishagden.

Zij stonden op dit ogenblik vóór de deur van een zeer chic restaurant in de Oxfordstreet.

HOOFDSTUK II

PLANNEN TOT EEN PLEZIERREIS

Raffles trad binnen, door zijn vriend gevolgd.

Zij bevonden zich in een niet zeer grote, maar met verfijnde weelde gemeubelde zaal, aan het einde waarvan, op een kleine estrade een orkestje Hongaren zat.

Daar het nog vroeg in de avond was, waren slechts enkele tafeltjes in de zaal bezet.

Raffles en Brand ontdeden zich van hun pelsen en namen plaats in een hoek bij het raam, waar zij rustig konden praten.

— Heb jij de advertentie goed in je hoofd, Edward? begon Brand, toen de kelner een fles Bordeaux met glazen gebracht had.

— Ik geloof, dat ik haar woord voor woord zou kunnen opzeggen, antwoordde Raffles.

— Zou het niet voor drie kwart bluf zijn?

— Daar is geen kwestie van, antwoordde Raffles. Integendeel, de annonce geeft slechts een flauw denkbeeld van de rijkdommen, welke Yvonne de Lavalières heeft nagelaten.

— Waarom zou dat alles verkocht worden?

— Waarschijnlijk om haar schuldeisers te betalen, antwoordde Raffles lachend.

— Had zij dan zoveel schulden? vroeg de jonge man.

— Voor iets meer dan twee miljard francs, antwoordde Raffles, terwijl hij behaaglijk aan zijn glas wijn nipte.

Zijn jonge vriend had bijna een lichtsprong van verbazing gemaakt.

— Meer dan twee miljard francs, zeg je? Maar dat is bijna een ongelooflijk groot vermogen.

— Bijna twee en een half en ik verzeker je dat het de volle waarheid is, Charles. Je kunt je geen begrip maken van wat zulk een dametje alzo nodig heeft, of liever gezegd, denkt nodig te hebben.

— Dat moet wel zo zijn!

— Zo is het! Als wij een auto kopen, dan denken wij er een paar jaren, of toch wel een jaar genoeg aan te hebben, maar zij kocht bijvoorbeeld een Packard van een miljoen francs, een prachtige wagen, maar als zij enkele dagen later

een van haar beste vriendinnen, bijvoorbeeld in een Rolls Royce zag, die een weinig groter was, dan rustte zij niet, of zij moest óók een wagen van dat merk hebben. De Packard werd dan of in een garage gezet, om slechts bij hoog zeldzame gelegenheden weer eens dienst te doen, of hij werd voor een appel en een ei verkocht, of zelfs wel eenvoudig weggegeven.

— Dan is het ook niet te verwonderen! riep Brand lachend uit.

— O, dat ging zo met alles; haar goedkoopste paar schoenen kostte toch nog altijd vijf duizend francs.

— Ongelooflijk!

— Iets anders dan zijde kon zij aan haar lichaam niet velen, zo verklaarde ze. Haar parfums werden expres voor haar gemaakt te Teheran en Bagdad; haar sigaretten werden eveneens speciaal voor haar vervaardigd te Fez en in Caïro. Zij had een stal met volbloeds, en dat was het enige, waarom ik haar wel eens heb benijd. Het is waar, dat zij de helft van haar zestig paarden ten geschenke had gekregen, onder andere zes schimmels van het edelste Arabische ras van de Emir van Afghanistan, die zonder enige kans op succes, dodelijk verliefd op haar was. Maar alle andere paarden had zij met een vermogen betaald.

— Maar haar reusachtige gages dan? vroeg Brand, die met open mond had zitten luisteren.

— Lieve hemel, Charles, riep Raffles lachend uit, als zij van haar gage had moeten leven, hoe reusachtig haar inkomen ook was, dan zou zij eenvoudig van honger zijn omgekomen. De jonge koning, wiens naam wij maar niet zullen noemen, schonk haar een vorstelijke toelage, hij betaalde voorts het onderhoud van het park en het kasteel, dat hij haar ten geschenke had gegeven en toch viel dat alles in een bodemloze put. De grillen van Yvonne de Lavalieres verslonden ongelooflijke fortuinen. Op een tijdstip van het jaar als zelfs de

rijkste Engelsman er niet aan zou denken orchideën op zijn tafel te verlangen, stond zij er juist op, deze exotische bloemen op haar dis te zien.

Charles liet zich van verbazing achterover in zijn stoel vallen.

— Ik heb altijd gedacht, dat de oude heer Dumas zeer rijk met fantasie begaafd was, toen hij de buitensporige uitgaven van de Graaf de Monte-Christo verzon, maar ik begin nu te geloven, dat die feitelijk niets bijzonders waren.

— O, de werkelijkheid levert zeer vaak veel meer buitensporigs op dan de stoutste fantasie, antwoordde Raffles.

— Maar op hoeveel schat je dan wel de waarde van haar nalatenschap? ging Brand voort.

— Ik vermoed, dat zij ongeveer een à anderhalf miljard francs zal opbrengen, dat is te zeggen, zonder het kasteel, dat er alleen nog wel eens vijf honderd miljoen waard is; wij zullen dat trouwens wel zien.

Charles keek op.

— Wat bedoel je? vroeg hij weifelend.

— Wel, ik bedoel, dat wij al die fraaiigheden eens van dichtbij zullen gaan bekijken.

— Ga je naar Frankrijk? riep Brand verwonderd uit.

— Waarom niet? Wij zijn er geruime tijd niet geweest en ik verlang er zeer naar, de bodem van het schone Frankrijk weer eens onder mijn voeten te voelen.

Brand zweeg even en keek zijn vriend opletend aan, en vroeg:

— Je hebt plannen?

— Misschien wel, antwoordde Raffles.

— Plannen, die scherp omljnd zijn?

— O, nec, wat dat betreft, moet ik je teleurstellen, antwoordde Raffles glimlachend. Ik moet het natuurlijk geheel van de omstandigheden laten afhangen, die wij daar in Normandië zullen aantreffen. Ik denk wel, dat al die kostbaarheden duchtig bewaakt zullen worden.

— Dus wij gaan daar eens een kijkje nemen, Edward? Wanneer?

- Morgen reeds.
- Gaat Henderson, de chauffeur, met ons mee?
- Wij zullen hem meenemen en ook onze auto, omdat er wel gelegenheid zal

zijn nu en dan een rit te maken in de mooie omgeving, maar ik geloof niet dat wij hem zullen nodig hebben, wanneer wij eventueel zaken zouden willen doen.

HOOFDSTUK III

EEN ONTMOETING AAN BOORD

De volgende dag waren de beide vrienden al zeer vroeg opgestaan, teneinde alles voor hun reis in orde te brengen.

Het was nog steeds zeer koud en er was gedurende de nacht een dikke laag sneeuw gevallen.

Terwijl Raffles en Brand druk bezig waren met het inpakken van hun koffers, werd er op de deur van de slaapkamer van de Grote Onbekende getikt en een man van reusachtige lichaamsbouw trad het vertrek binnen.

Het was Henderson, de chauffeur van Zijne Lordschap.

— Gij hebt mij laten roepen, mylord? klonk zijn diepe basstem.

— Ja, James, wij gaan op reis.

— En mag ik mee, mylord? vroeg de chauffeur, terwijl zijn donker blauwe ogen schitterden van vreugde.

— Dat is te zeggen, ik was van plan je te vragen ons in Frankrijk te wachten.

— Gaan wij naar Frankrijk, mylord?

— Ja, James. Luister goed. De «Zeearend» is immers reisvaardig?

— Zeker, mylord, ik heb de motorboot nog pas eergisteren duchtig nagezien, zij kan ieder ogenblik in zee steken.

— Fijn. Dan vertrek je nu aanstonds met de «Zeearend» naar Calais. Weliswaar nemen wij de trein tot Dover, maar daar staat tegenover, dat de boot pas hedenmiddag om twee uur vertrekt, terwijl jij nu direct kunt vertrekken. Je kunt dus vóór ons te Calais zijn.

— Op mijn doolie gemak, mylord, antwoordde Henderson.

— Welnu, wacht daar in de haven, tot de pakketboot aankomt, en dan zullen we

verder zien.

— Uitstekend, mylord. Moet ik levensmiddelen meenemen?

— Ja, laad voor een week verduurzaamde levensmiddelen voor drie of vier personen in en neem zoveel benzine mee als er in de tank gaat met desnoods nog enige reserveblikken.

— Begrepen, mylord. Ik wens u een goede reis.

— Dank je, James. Tot vanmiddag vijf uur.

De chauffeur draaide zich op zijn hiel en verliet het vertrek.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Het wordt nu zoetjes aan tijd, dat wij weggaan, zei hij. Over een half uur gaat de trein van het Victoriastation af.

— A propos, hebben wij in Frankrijk niet een auto nodig?

— Dat geloof ik niet, want het kasteel ligt zeer dicht bij de kust. Waarschijnlijk zullen wij ditmaal meer aan de motorboot hebben.

Raffles had op een elektrische bel gedrukt en Gaston, de grijze kamerbediende, trad binnen.

— Je zult ons even naar het station moeten rijden, Gaston, zei Raffles, terwijl hij de oude man op de schouder klopte. Henderson is op reis.

— Dat heeft hij mij reeds medege-deeld, mylord, antwoordde de trouwe dienaar, terwijl hij een zucht onderdrukte.

Hij dacht er echter niet aan, om enige tegenwerping te maken en ging snel zijn dikke chauffeurs-uniform halen.

De bagage werd in de grote, blauwe

Bentley geladen en spoedig bevonden de vrienden zich op weg naar het Victoria-station.

Zij kwamen geen ogenblik te vroeg, want de trein stond reeds voor vertrekken gereed.

De trein van Londen naar Dover is een van de snelste van geheel Engeland en misschien zelfs wel van Europa.

Een half uur vóór de boot naar het vasteland zou vertrekken, stopte de trein aan het station van de havenstad, dat dicht bij de aanlegplaats der boten is gelegen.

Raffles voorzag zich van biljetten.

Precies om twee uur werden de trossen los gegooid en ving de overtocht naar Calais aan.

Raffles en Brand hadden de kraag van hun pels opgezet, hun bonte muts diep over de oren getrokken, en begonnen met haastige stappen over het dek heen en weer te lopen.

Er bevonden zich weinig passagiers aan dek, daar de meesten het blijkbaar te koud hadden gevonden en zich in de grote kajuit met lezen de tijd kortten.

Slechts een viertal passagiers wandelde, evenals zij, op het dek heen en weer.

Op een gegeven ogenblik greep Raffles Brand ongemerkt bij de arm.

De jonge man keek zijn vriend verwonderd aan, maar op diens gelaat stond niets bijzonders te lezen.

Brand, die de gewoonten van de Grote Onbekende kende, keek op zijn beurt onverschillig weer voor zich uit en sprak geen woord, tot zij het einde van het dek hadden bereikt, waar zich niemand bevond.

Toen pas vroeg hij:

— Waarom kneep je mij in de arm?

— Heb je op die dame gelet, die wij zoëven voorbijgelopen zijn? vroeg Raffles snel.

— Die in een bruine geruite mantel en met die kleine grijze vilthoed op?

— Ja, juist. Weet je wie dat was?

— Neen.

— Ann Brunt.

— De vrouwelijke detective van Scotland Yard?

— Ja, en een detective, die in slimheid zeker niet achter staat bij onze vriend James Sullivan.

— Maar wat doet zij hier aan boord? riep Brand ongerust uit.

— Dat is nog al duidelijk, dunkt mij. Zij gaat naar Frankrijk.

— Nou ja, dat begrijp ik, maar wat zou zij daar gaan uitrichten?

— Wat zou zij er anders gaan doen dan naar de veiling der nalatenschap van Yvonne de Lavalières.

— Zou zij daar voor zich persoonlijk dan juwelen willen kopen?

— Goede hemel, Charles! Wat ben je vandaag naïef, zei Raffles, enigszins ongeduldig. Zij gaat daar natuurlijk heen, omdat zij hoopt, de hand te kunnen leggen op een der internationale goudieven, die zij met zoveel bekwaamheid en ijver achtervolgt.

— Zou zij die daar dan denken te vinden?

— Waar zijn je hersens, Charles? vroeg Raffles verwijtend. Je begrijpt toch wel, dat er naar zulk een plek, waar voor miljoenen aan juwelen verhandeld wordt, natuurlijk allerhande langvingerige avonturiers gaan, die in troebel water hopen te vissen, zoals wij zelven bijvoorbeeld, voegde hij er met een ironisch glimlachje aan toe.

— Maar als dat zo is, lopen wij groot gevaar.

— Hoezo?

— Ben je dan vergeten, dat wij al eens iets met haar uitstaande hebben gehad? vroeg Brand fluisterend, daar hij de jonge vrouw in kwestie in de verte weer zag naderen.

— Dat ben ik in 't geheel niet vergeten, antwoordde Raffles bedaard. Maar als mijn geheugen mij niet bedriegt, dan was zij destijds niet aan de winnende hand.

— Dat geef ik toe, Edward, maar laat ons dan tevens erkennen, dat het niet veel gescheeld had, of zij had ons in de

val doen lopen.

— Dat wil ik toegeven, als je er zo op staat, maar wij zijn thans niemand anders dan Lord William Aberdeen en zijn secretaris Charles Brand. Waarom zou Ann Brunt ons verdenken? Ik geloof toch wel, dat Zijne Lordschap het recht heeft om op reis te gaan, wanneer hij er lust toe gevoelt? voegde hij er spottend aan toe.

— Ik althans zou hem dat recht niet gaarne willen betwisten, zei Brand, op gemaakt nederige toon.

— Mooi, dan zijn wij het eens! Wij zullen Ann Brunt goed in het oog houden, en dat is, voorlopig voldoende.

— Zou zij Lord William Aberdeen en mij van uiterlijk kennen?

— Dat weet ik niet, antwoordde Raffles kalm. Maar het is een uitgemaakte zaak, dat Lord Aberdeen haar niet kent.

— Wat bedoel je daarmee?

— Wel, als zij soms aanstalten zou willen maken om zijne Lordschap aan te spreken, zei Raffles spottend, dan zal ik haar met koele minachting bejegenen.

Op dat ogenblik was de vrouwelijke detective weder zó dicht genaderd, dat het gevaarlijk zou zijn, het gesprek voort te zetten.

Raffles en Brand zetten intussen hun tocht over het dek voort.

Het was er nu wat voller, en Ann Brunt had het druk genoeg met de bestudering van het uiterlijk der reizigers.

Velen hunner liep zij onverschillig voorbij, daar hun namen haar waarschijnlijk goed bekend waren, maar enkelen daarentegen keek zij met een snelle, scherpe blik onderzoekend aan.

Omstreeks vijf uur in de namiddag maakte de boot vast aan de kade van Calais.

Zij lag nog niet stil, of het scherpe oog van Raffles had in de verte de «Zeearend» ontdekt die langzaam op de rede heen en weer voer.

De figuur van Henderson was in de verte duidelijk te herkennen aan zijn

buitengewone lengte.

— Tot dusverre gaat alles goed, merkte Brand vrolijk op, die naast zijn vriend was gaan staan en eveneens de «Zeearend» in het vizier had gekregen.

— Ja, het gaat voortreffelijk, merkte Raffles op sarcastische toon op. Het enige wat ons nog te doen overblijft, is, twintig à dertig duizend pond sterling aan diamanten te stelen.

Brand kleurde licht en zei:

— Drijf je weer de spot met me? Ik wilde alleen maar zeggen, dat wij tenminste alle drie veilig in Frankrijk zijn aangekomen.

De loopplank werd uitgelegd en nadat de douane-formaliteiten vervuld waren, begaven Raffles en Brand zich langs de kade naar het uiterste punt van de haven.

Reeds in de verte zagen zij de reusachtige gedaante van Henderson, dicht bij een kleine jachtsteiger staan.

De brave kerel groette beleefd toen hij zijn meester zag aankomen en zei:

— Daar ben ik, mylord.

— Braaf zo, James, zei Raffles.

— Luister eens, en volg mijn aanwijzingen goed op.

— Ik luister, mylord.

— Je gaat nu met ons hier eten, en blijf deze nacht hier. Wij gaan met de trein naar een kleine plaats in Normandië, Isigny geheten, op een tiental mijlen ten Oosten van de baai van Saint-Michel. Heb je het begrepen.

— Jawel, mylord.

— Jij echter gaat morgenochtend, zodra de dag aanbreekt, weer aan boord, volgt de kust van het Kanaal, vaart rond kaap de La Hague, passeert de Kanaaleilanden en de Normandische Eilanden en blijft in de baai van St. Michel voorlopig kruisen. Je kunt immers die tocht gemakkelijk in een dag volbrengen.

— Op mijn slofjes, mylord.

— Is de draadloze zender aan boord in orde?

— Nog vanochtend gecontroleerd, mylord.

— Best, Dan wacht je tot je een draadloos telegram ontvangt uit Avranches en handelt dienovereenkomstig.

— Tot uw orders, mylord, was alles wat de brave chauffeur antwoordde.

— Je kent de route immers?

— Ik heb die tocht reeds herhaaldelijk met u afgelegd, mylord.

— Goed. Dan heb ik je nog slechts aan te raden, zo min mogelijk in het oog te lopen. Het is niet noodzakelijk dat men meer op de boot let, dan volstrekt noodzakelijk is. En nog iets: zodra je morgen midden in het Kanaal bent, hang je een der bordjes met andere bootnamen over de naam van de motorboot. Is zij nu onder dak gebracht.

— Ik wilde dat juist gaan doen, mylord, toen ik u zag aankomen.

— Zorg daar dan voor en voeg je bij ons in de «Gouden Leeuw», ongeveer honderd meter hier vandaan, aan de kade gelegen. Er hangt een groot, ouderwets uithangbord boven de deur waarop een grote gouden leeuw is geschilderd, of ten minste een beest, dat er voor door moet gaan.

Henderson knikte begrijpend en was het volgende ogenblik verdwenen.

Spoedig had hij zich bij zijn meester en diens vriend gevoegd, die intussen in het Hotel «De Gouden Leeuw» een maaltijd hadden besteld.

Terwijl zij deze alle eer aandeden, vroeg Brand, terwijl hij zich tot Raffles richtte:

— Heb je nog iets van Ann Brunt gezien, toen wij van boord gingen?

— Beste jongen, ik heb geen oog van

haar afgehouden, omdat ik bliksems goed weet dat wij nog niet van die lieve jongedame af zijn. Ik heb haar met een kruier zien praten. En door wat naderbij te dringen, heb ik gehoord, dat zij de man order gaf haar bagage naar het station te brengen en te doen inschrijven... waarheen denk je?

— Naar Parijs misschien.

— Neen, raad nog eens.

— Rouaan misschien?

— Nog verder.

— Dan misschien wel tot Avranches.

— Precies.

— Maar daar kan zij immers vanavond op geen mijlen na komen! riep de jonge man uit.

— Dat is zo. Vanavond komt zij zeker niet veel verder dan Parijs. Maar daarom zou zij er toch haar grote bagage vast heen kunnen zenden. Neen, wij zien haar nog wel terug, amice.

— Maar zou het dan niet verstandig zijn, als wij ons uiterlijk veranderden?

— Dat zullen wij doen, zodra wij te Parijs zijn aangekomen, zei Raffles. Wat denk je van een paar rijke Amerikanen, die reeds verscheidene jaren in de hoofdstad wonen en de juwelen eens willen bezichtigen.

— Ik heb er niets tegen, antwoordde de jongeman lachend. Laat ons dan maar eens rijke Amerikanen zijn.

Zodra zij de maaltijd beëindigd hadden, begaven de beide vrienden zich naar het station, na van Henderson afscheid te hebben genomen.

Een half uur later waren zij op weg naar Parijs.

HOOFDSTUK IV DE OUDE BEDELARES

In de namiddag van de volgende dag stapten twee reizigers, aan hun uiterlijk en hun afschuwelijk accent, waarmede zij de Franse taal spraken, als Amerikanen herkenbaar, uit de trein, die in het station van de Normandische kustplaats

Avranches stil hield.

Het waren John Raffles en zijn vriend Charles Brand.

— Wil je mij eens zeggen, hoe wij nu in Isigny geraken? vroeg Brand, terwijl hij zijn handbagage opnam en in

het kleine station rondkeek.

— Daar ben ik ook wel enigszins benieuwd naar, zei Raffles.

— Wij zullen het eens gaan onderzoeken, luidde het antwoord.

Terwijl zij naar de uitgang liepen, vroeg Brand op zachte toon:

— Ik heb Ann Brunt niet meer gezien na gisteren te Calais. Zou zij soms vertrokken zijn?

— Dat zou ik je niet met zekerheid kunnen zeggen, maar ik voor mij, twijfel er niet aan.

Buiten het hek van het station boden een paar kruiers hun diensten aan die echter afgeslagen werden.

Nadat zij zwijgend enige tijd hadden gewandeld, wendde Raffles zich tot zijn vriend, met de opmerking:

— Je hebt mij zoëven gevraagd, of Ann Brunt al zou zijn vertrokken.

— Ja, dat is zo.

— Nu, daar kan ik je thans beslist ontkenkend op antwoorden.

— Hoe weet je dat zo zeker? vroeg Brand.

— Omdat zij zoëven aan de uitgang van het station stond.

— Edward! riep de jonge man op ongelovige toon. Dan zou ik haar toch óók wel gezien hebben.

— Dat heb je ook.

— Meen je dat in ernst? Wil je soms zeggen, dat een van die arme vrouwen bij de uitgang...

— Ja, dat wil ik zeggen, de bedelares, aan wie ik vijftig francs gaf, was onze lieve vijandin Ann Brunt.

— Ben je er zeker van?

— Er valt niet aan te twifelen. Zij had zich uitstekend gegrimeerd, maar het ongeluk wilde dat zij aan de rechter mondhoek een moedervlekje heeft, hetwelk ik gisteren op de boot zeer duidelijk aanstonds heb opgemerkt. Welnu, zelfs onder de schminklaag heb ik zoëven dat vlekje duidelijk ontdekt.

— En wat voert zij daar nu uit?

— Wel, op weinig opvallende wijze acht geven op de reizigers die hier aan-

komen.

— En zouden wij nogal in haar smaak zijn gevallen, denk je?

— Ik weet het niet, maar ik kreeg de indruk, dat zij ons scherper opnam dan bepaald gewent is.

— Dan zullen wij er verstandig aan doen, als wij ons zoveel mogelijk voor haar in acht nemen.

— Natuurlijk, maar ik geloof wel, dat ik tegen haar ben, zei Raffles.

Zij waren nu aangekomen op een klein pleintje, waar enige motorbussen stonden.

Raffles bleek goed voorspeld te hebben: deze voertuigen waren bestemd voor Mayenne, een vrij groot spoorwegstation op ongeveer dertig kilometer afstand en de weg liep onder andere langs Isigny, de plaats hunner bestemming.

Zij lieten hun bagage voorlopig in het station te Avranches achter en hadden alleen hun handbagage met enige verkleedingen bij zich.

Nadat zij zich van plaatsbewijzen voorzien hadden, namen zij op het imperiaal van de autobus plaats.

Tamelijk gevuld, zette deze zich in beweging, en bij het verlaten van het plein, zagen de scherpe ogen van de Grote Onbekende de oude bedelares aan de andere kant komen aanstrompelen.

— Zij doet het prachtig, mompelde hij bewonderend.

— Ja, bevestigde Brand. Zonder dat kleine vlekje zou je haar onder haar vermomming misschien niet herkend hebben.

— Dat geloof ik ook. Zij had zich voortreffelijk gegrimeerd.

Intussen, na ongeveer twintig minuten te hebben gereden, kwam de bus in het dorp Isigny aan.

Aan hun rechterhand zagen de beide reizigers thans het oude kasteel in zijn ganse omvang, terwijl omstreeks een halve kilometer verder de torens en de oude wallen van een ander vervallen kasteel te zien waren.

De bus stopte vóór een kleine herberg,

waar ongeveer zes reizigers uitstegen en waarna de bus zich weer in beweging zette, om spoedig, bij een kromming van de weg, uit het gezicht te verdwijnen.

Brand en Raffles traden de kleine gelagkamer binnen, waar eerstgenoemde, in zijn afschuwelijk Frans, een kleine lunch bestelde.

Toen zij aan de maaltijd zaten, vroeg Raffles de herbergier:

— Er zijn zeker nogal wat vreemdelingen in het dorp?

— Ja, mijnheer, dat gaat wel, antwoordde de dikke man, terwijl hij zijn mollige handen wreef.

— Zij komen zeker allen om de nalatenschap van de kasteelvrouwe te bewonderen? ging Raffles voort.

— Heeft mijnheer er óók al van gehoord? was de wedervraag van de herbergier.

— O ja, het heeft immers in alle grote bladen gestaan, hernam Raffles. Wanneer begint de verkoping?

— Overmorgen, mijnheer. Om tien uur des ochtends begint de veiling. Vandaag en morgen zijn de kijkdagen. Heden voor het kasteel en de bossen, morgen voor het meubilair en de juwelen.

— Dit is zeker het enige dorp in de omgeving?

— Het enige, mijnheer! riep de herbergier vrolijk uit.

— Veel hotels?

— In het geheel geen, mijnheer.

— Wablijf, riep Brand verwonderd uit, zijn hier geen hotels?

— Wij noemen ze maar eenvoudig logementen, mijnheer, antwoordde de herbergier. Er zijn er drie, en het mijne is verreweg het beste! riep hij trots uit.

— En is er nog plaats bij u? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik heb nog één kamer vrij, mijnheer, antwoordde de man gediensig, terwijl hij reeds aanstalten maakte om de bagage van de beide bezoekers op te nemen.

— Wacht even, vriend, riep Raffles uit, wat is het tarief?

— Vier duizend francs per persoon, antwoordde de herbergier, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

— Alleen het logies vier duizend francs? riep Brand verbluft uit. Dat is niet mis! De bedden schijnen zeldzaam te zijn in Isigny.

— De bedden niet, mijnheer, maar de rijke vreemdelingen daarentegen wel, antwoordde de herbergier droog, terwijl zijn zwarte oogjes schitterden.

— Nu, wij zullen er niet lang over praten, zei Raffles. Wij nemen die kamer.

— Met ontbijt of zonder ontbijt, mijnheer? vroeg de man, terwijl hij de valiezen der beide bezoekers oppakte.

— Wat bedoelt gij? riep Raffles verontwaardigd uit. Het is toch immers gewoonte, dat men bij de kamer een ontbijt geeft?

— Met het ontbijt kost de kamer vijf duizend francs per persoon, ging de herbergier onverstoorbaar voort.

Raffles, die zeer goed begreep, dat hij elders tevergeefs plaats zou vinden, daar de herbergier zeker anders niet zulke buitensporige prijzen zou vragen, wierp Brand een snelle blik toe en zei toen:

— Het is goed, vijf duizend francs dus per persoon voor de kamer met ontbijt.

De herbergier knikte opgewekt en nam de valiezen op.

— Laat die maar staan, zei Brand haastig, die zullen wij zelf wel meenemen.

De beide vrienden stonden op, namen ieder hun valies ter hand en volgden de herbergier, die hen voorging naar een klein, maar tamelijk goed gemeubeld slaapvertrek op de tweede verdieping van het logement, dat uitzag op het marktplein.

Raffles wierp een blik naar buiten.

— Dit is alles wat gij hebt? vroeg hij.

— Op de derde verdieping heb ik nog een klein kamertje, maar daar slaapt een van de bedienden; ik durfde het u niet aanbieden.

— Dat zou ik gaarne willen hebben,

zei Raffles. Gij moet weten dat ik zeer veel houd van een bijna onbepaald uitzicht. Geef de bediende deze kamer en geef mij de zijne.

De herbergier bedacht zich even, keek de rijke vreemdeling met zijn donkere ogen aandachtig aan en zei toen:

— Die kamer kost twee duizend francs per persoon met ontbijt, mijnheer.

Brand voelde veel lust het brutale heerschappij hardhandig de waarheid te zeggen, maar een snelle blik van Raffles bracht hem tot andere gedachten.

Zij verlieten het vertrek, stegen nog een trap op en bereikten nu de zolderverdieping, die door middel van houten schotten in kleine kamertjes was verdeeld.

De herbergier opende de deur van een dezer vertrekjes en liet de bezoekers binnen gaan.

Het was vrij wat kleiner dan het vertrek op de tweede verdieping, en aan alles was te bemerken, dat het door een der bedienden bewoond werd.

Hier en daar lagen kledingstukken op de vloer verspreid en in een hoek lagen met modder overdekte laarzen.

Raffles trad snel op het raam toe, keek naar buiten en knikte goedkeurend.

— Dit bevalt mij, zei hij. Laat die kleeren aanstonds weghalen en het vertrek in gereedheid brengen.

— Tot uw dienst, mijnheer, zei de herbergier, die wel had kunnen juichen van blijdschap over dit goede zaakje, daar het zijn heilig voornemen was, de bediende niet het logeervertrek op de tweede verdieping ter bewoning te geven, maar de man eenvoudig naar de stal te zenden.

Terwijl hij naar beneden ging om zijn bevelen te geven, zei Brand fluisterend tot Raffles:

— Waarom heb je eigenlijk dit kamertje genomen? Het andere was veel geriefelijker.

— Kijk maar eens naar buiten, zei Raffles kalm, dan kan ik mij het antwoord besparen.

Brand trad snel op het raam toe, dat met een vrije diepe erker in de kamerwand vooruitsprong.

Eén blik naar buiten was voldoende, om hem te doen begrijpen, waarom Raffles juist deze kamer gekozen had.

Van uit dit venster kon men, over de lage daken van de huizen aan de overzijde heen, het kasteel « Mon Repos » in zijn geheel zien liggen.

Het bevond zich op de top van een lage heuvel, eigenlijk niet veel meer dan een terp en men kon, ofschoon het op ongeveer een kilometer van het dorp was gelegen, duidelijk de ramen en vensters onderscheiden.

Raffles trad snel op zijn valies toe en haalde er een prismakijker uit, die van voortreffelijke lenzen was voorzien.

Een zachte kreet van voldoening klonk.

— Men kan door deze kijker het kasteel zo duidelijk waarnemen alsof men zich op slechts twintig passen afstand bevindt, zei hij op zachte toon.

— Denk je dat je dit van nut kan zijn? vroeg Brand.

— Het kan in ieder geval geen kwaad, antwoordde Raffles, die onafgebroken naar het kasteel bleef turen.

— Kun je iets zien? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik zie een paar personen in het park heen en weer lopen en voorts een paar mannen, die langzaam door de zalen kuieren. Van tijd tot tijd zie ik hen langs de grote ramen wandelen.

Plotseling trok Brand, die het dichtst bij het raam stond, het hoofd terug en beduidde Raffles naar het midden van het vertrek te gaan.

— Wat is er? vroeg deze verbaasd.

— Die oude bedelares komt daar juist de straat in, antwoordde Brand.

— Ann Brunt? Wel, dan zullen wij eens kijken waar zij blijft.

De beide vrienden gingen weer naar het raam en keken naar buiten.

De vermoede vrouwelijke detective ging juist onder hun venster voorbij.

Het uiteinde van haar stok kletterde luid op de straatstenen.

Langzaam vervolgde zij haar weg en Raffles en Brand konden zien, hoe zij schijnbaar met moeite de langzaam hellende dorpstraat op liep.

— Zij gaat naar het kasteel! riep Brand uit.

— Dat geloof ik ook, zei Raffles, die zijn kijker weer ter hand had genomen, en het zal mij niets verwonderen als wij haar morgen in een andere gedaante terug zien.

HOOFDSTUK IV DE JUWELEN DIADEEM

Na een goede nachtrust te hebben genoten stonden de beide vrienden de volgende ochtend tijdig op.

Het was de dag waarop het publiek, dat lust tot kopen mocht hebben, het grote landgoed, de boomgaarden, de moestuinen en de jachtgronden van het kasteel zou mogen bezichtigen.

Na zorgvuldig hun toilet te hebben gemaakt en te hebben ontbeten, verlieten de beide vrienden de herberg en richtten hun schreden naar het kasteel.

Toen zij een poos door het park hadden gewandeld, vroeg Brand:

— Zouden wij ons nu al op het gebied van het kasteel bevinden?

— O, zeker, antwoordde Raffles. Het gehele dorp hoort er zelfs bij. Het is zeer uitgestrekt.

— Zou het personeel nog op de bezitting zijn? vroeg Brand verder.

— Natuurlijk. Zulk een groot goed kan geen enkele dag zonder toezicht. Meestal neemt een nieuwe koper het personeel van zulk een grote bezitting mee over.

Onder het praten waren zij verder gewandeld en hadden al gauw langs enige paden de grote oprijlaan bereikt, die van het grote monumentale toegangshek langzaam rijzend naar het kasteel liep.

Het was nog zeer vroeg en zij waren op dit ogenblik nog de enige bezoekers.

Dicht bij het kasteel gekomen, zagen zij direct dat de kern van het oorspronkelijke gebouw nog wel bestond, maar dat deze naast de latere nieuwbouw, die

inderdaad reusachtige afmetingen had, geheel in het niet viel.

Het oude slot had waarschijnlijk oorspronkelijk uit een middenstuk en twee zijvleugels bestaan.

Een der vleugels was door de tand des tijds echter zodanig aangetast, dat men dat gedeelte geheel had afgebroken en vervangen door een geheel nieuw bouwwerk.

Het middenstuk en de overgebleven gevel, hoewel sterk gerestaureerd, vertoonden in hun grote lijnen nog steeds het uiterlijk van een kasteel, op zijn vroegst van de vijftiende eeuw.

— Dat oude gedeelte van het huis schijnt weinig dienst meer te doen, merkte Brand op.

— De bovenverdiepingen zeker niet, antwoordde Raffles. Dat is ook wel te begrijpen. Wie van onze moderne jongelui, al zijn ze ook van adel, zou zich behaaglijk voelen in die grote, holle kamers, met hun brede boogvensters en hun zwart berookte eiken zolderingen.

— Eigenlijk jammer, merkte Brand op.

— Zouden wij het kasteel niet eens kunnen bezichtigen?

— Wij zouden het kunnen proberen. Een goede fooi zal wonderen verrichten.

Zij liepen om het kasteel heen tot zij de moderne ingang bereikten, die was aangebracht boven een breed marmeren terras, en belden aan.

— Een elektrische schel, mompelde Brand op verachtelijke toon.

— Niet naar je zin? vroeg Raffles glimlachend.

— Neen, ik vind het een schandelijk anachronisme, zei Brand.

Juist werd de deur geopend door een bediende aan wie Raffles zijn wens kenbaar maakte, om het kasteel te bezoeken en liet zijn verzoek vergezeld gaan door een honderd francsstuk, hetwelk de bediende spoedig deed heenstappen over zijn bezwaren, indien hij die al gehad mocht hebben.

De bediende ging hen vóór door de prachtig gemeubelde vertrekken, waar Raffles en Brand als kenners de schone gobelins, de sierlijke meubelen en de kostbare schilderijen bewonderden, tot dat zij een kamer bereikten, vóór de deur waarvan de bediende aarzelend bleef staan.

— Waarom gaan we hier niet binnen? vroeg Raffles.

— In deze kamer worden de sieraden van Madame de Lavalières bewaard, mijnheer, antwoordde de bediende.

— Zijn zij reeds tentoongesteld?

— Zij liggen alle reeds in de vitrines, maar gij weet, dat het pas morgen kijk-dag is.

— Zou er geen kans op zijn, om ze nu reeds te zien, vroeg Raffles, terwijl opnieuw twee zijner vingers van zijn rechterhand in zijn vestzakje verdwenen.

De bediende was een scherp opmerker en het gebaar was hem niet ontgaan.

Toen een tweede honderd francsstuk in zijn eigen zak was overgegaan, klopte hij op de deur en riep:

— Ik ben het, Luquet! Je kunt de deur wel open doen!

Er werden langzame voetstappen vernomen en een sleutel knarste in het slot.

De deur werd geopend en het grijze hoofd van een veldwachter kwam te voorschijn.

Hij keek eerst de bediende aan en vestigde daarop een wantrouwende blik op de beide vreemdelingen.

— Wat willen die heren? vroeg hij.

— Zij zouden gaarne de juwelen zien,

Luquet.

— Geen sprake van! riep de oude veldwachter uit. Je weet net zo goed als ik, dat het verboden is, Henri.

De knecht echter, die zijn honderd francs eerlijk wilde verdienen, gaf het zo gauw niet op.

— Kom, Luquet, zei hij overredend, jullie zijn toch met z'n vieren daar binnen en ik zal mee naar binnen gaan! Het is klaarlichte dag.

De veldwachter dacht nog even na en opende toen de deur verder.

— Nu, vooruit dan maar, maar niet langer dan tien minuten, bromde hij.

Raffles en Brand traden binnen.

Zodra zij een blik in het rond hadden geworpen, begrepen zij, dat zij hier in het eerste vertrek van het eeuwenoude kasteel waren.

De zoldering bestond uit zware, eikenhouten balken, in een der muren bevond zich een geweldige open haard, en de ramen waren van diepe nissen voorzien en liepen van boven in een spitse boog uit.

Ofschoon hij schijnbaar zonder overdreven belangstelling rond keek, nam Raffles alle bijzonderheden van dit vertrek dadelijk zó vast in zijn geheugen op, dat hij niet beter op de hoogte had kunnen komen, al had hij er zijn gehele leven in doorgebracht.

Er bevonden zich vier personen in dit vertrek.

Twee veldwachters, één agent van politie, die met sabel en revolver bewapend was, en een vierde persoon in burgerkleden, die het scherpe oog van Raffles en Brand aanstonds als een detective herkende.

Zij bevonden zich dicht bij een grote vitrine, die op een zware ebenhouten tafel dicht bij een der korte wanden van het vertrek geplaatst was.

Vóór deze tafel was, op ongeveer een meter afstand, een eikenhouten balustrade aangebracht.

De tafel zelf stond op een kleine verhoging en blijkbaar was daar in vroeger

eeuwen, zoals het destijds gebruikelijk was, de tafel aangericht, waaraan de heer des huizes met zijn vrouw en intiemste vrienden plaats namen, terwijl de overige gasten in het lagere gedeelte van de zaal de maaltijd gebruikten.

Drie van de mannen bevonden zich vóór de balustrade, terwijl de detective daarachter met de handen op de rug heen en weer wandelde.

Langzaam traden beide vrienden op de vitrine toe.

Het was een grote glazen kast, door glazen platen in drie boven elkaar gelegen vakken verdeeld, terwijl ieder van deze vakken een afzonderlijk deurtje had en gevuld was met een groot aantal prachtige juwelen, een verzameling, zoals zelfs Raffles nog zelden bijeen had gezien.

Daar waren ringen, bezet met turkooizen en briljanten, losse topazen en saffieren, halssnoeren van agaat en maansteen, haarnaalden van jaspis en onyx, enige fraaie horloges, met kleine diamanten bezet, gouden beurzen en andere kostbare voorwerpen, om niet te spreken van de sieraden uit vroegere eeuwen, uit goud en zilver vervaardigd.

Maar het meest trok de aandacht de prachtige diadeem, die in het midden van het bovenste vak lag en die veelkleurige lichtstralen scheen te sproeien.

— Wat een prachtstuk, mompelde Raffles in zich zelf.

— Nietwaar, mijnheer? zei de bediende opgetogen, die naast hem was komen staan. Dat stuk alleen is zeker vijf en twintig miljoen francs waard.

— Zeg maar gerust honderd of honderd vijftig miljoen, broer, zei Raffles kalm, tenminste wanneer het echt is.

— Echt, mijnheer! riep de bediende verontwaardigd uit. Denkt gij, dat de koning van... nu, gij weet wel wie ik bedoel — valse juwelen aan Madame Lavalères ten geschenke zou hebben gegeven?

— O, is het een geschenk van de koning? vroeg Raffles op achteloze toon.

Ja, dan zal het zeker wel echt zijn.

— Men zegt, dat het een antiquiteit moet zijn, mijnheer, vervolgde de bediende. Hebt gij er misschien verstand van?

— Wel een beetje, antwoordde Raffles, terwijl hij zich voorover boog. Maar om het voorwerp nauwkeuriger te beschouwen, zou het uit de kast moeten worden genomen en dat zullen deze vier heren wel niet toestaan, voegde hij er glimlachend aan toe.

Hij trad tot vlak vóór de balustrade, boog zich zoveel mogelijk voorover en bekeek de diadeem aandachtig.

— Het moet een stuk uit het begin van de vijftiende eeuw zijn, merkte hij ten slotte op. Vermoedelijk is het in Italië gemaakt, ik zou zeggen, in Florence.

De bediende knikte haastig en toestemmend.

— Gij hebt het bij het rechte eind, mijnheer! riep hij levendig uit. Dat zei Markies de Brisac ook, en ik verzeker u dat hij een kenner is.

— Wie is Markies de Brisac? vroeg Raffles achteloos.

— De eigenaar van het goed, dat omstreeks een kilometer hier vandaan is gelegen, mijnheer. Hij heeft zelf ook een zeer fraaie verzameling.

— Nu, ik ben blij, dat hij mijn mening deelt, zei Raffles.

Hij bekeek nogmaals de kast met sieraden en zei toen terloops:

— Gij zult natuurlijk alle maatregelen genomen hebben om deze onschatbare voorwerpen tegen diefstal te beschermen?

— Dat kunt gij wel begrijpen, mijnheer, antwoordde de detective, die tot dusverre gezwegen had. Wij zijn hier dag en nacht.

— Zijt gij hier 's nachts ook met vier personen? riep Raffles uit.

— Neen, mijnheer, dat oordelen wij niet nodig; om de beurt gaat een van ons vieren 's nachts naar huis, maar ik geloof, dat drie goed gewapende mannen wel voldoende zijn.

— Hoe lang waakt gij hier reeds?
— Sedert de sterfdag van Madame de Lavalères.

— Nu, ik dank u zeer voor uw bereidwilligheid mij hier toe te laten, zei Raffles. Ik mag u zeker niets voor uw moei-

te geven?

De politie-beambten raadpleegden el-kander met een snelle blik.

Dat was voor Raffles voldoende.

Spoedig bevond hij zich met Brand opnieuw in het park.

HOOFDSTUK VI EEN STOUT PLAN

Geruime tijd liepen zij zwijgend voort. Brand was de eerste, die het woord nam.

— Wel, Edward, merkte hij op enigszins spottende toon op, zullen wij de eerste trein naar Parijs maar weer nemen?

— Hoe kom je daarop? vroeg Raffles verwonderd.

— Wel, mij dunkt, dat wij slechts tijd verspillen, als wij nog langer hier blijven. De juwelen zijn voor ons natuurlijk ongenaakbaar!

Raffles bleef staan en keek Brand met grote ogen aan.

— Hoe heb ik het nu met je? fluisterde hij verontwaardigd. En je hoorde zoëven zeggen, dat er slechts drie man er de wacht bij hielden. Sedert wanneer is dat voor ons een bezwaar?

— Die drie mannen zijn gewapend.

— Ongetwijfeld, maar wij ook.

— Zij zijn op alles voorbereid.

— De list is uitgevonden, om er zich van te bedienen.

— Wij zullen het kasteel niet binnen kunnen komen.

— Waarom niet?

— Omdat er in het park rondom het slot voortdurend gepatrouilleerd zal worden.

— Maar ik ben niet van plan, hier vannacht in het park door te dringen.

— Aha, ik zie tot mijn genoegen, dat je van het onuitvoerbare plan afziet, zei Brand, terwijl hij verlicht ademhaalde.

— Afziet? herhaalde Raffles op min-

achtende toon. Ik denk er niet aan. Ik wilde alleen maar zeggen, dat wij vannacht niet in het park behoeven door te dringen, omdat wij er dan al zullen zijn.

— Je wilt je dus laten insluiten? Dat zal onmogelijk zijn, want lang vóór de avond valt, worden alle bezoekers het park uitgebonjourd; dat heeft de herbergier mij vanochtend verteld.

— Mij ook, hernam Raffles droog. Maar ik ben volstrekt niet van plan er als gewoon bezoeker heen te gaan.

— Maar in welke hoedanigheid dan? riep Brand uit.

— Als stalknecht, antwoordde Raffles, of, om een deftiger woord te gebruiken, als pikeur.

— Wel, wat drommel...! Brand volstond bij deze uitroep en begon daarna luidkeels te lachen.

— Het schijnt, dat je de zaak langzamerhand van een komische kant begint te zien, zei Raffles opgeruimd. Je gaat er dus mee accoord, om hier de nacht op het landgoed door te brengen, zonder dat wij argwaan wekken?

— Dat wil zeggen, dat wil jij doen. Maar hoe moet ik hier komen?

Raffles wierp een blik achter zich naar het slot en zei:

— Zie je de stal daar? Nu, die moet van uit het raam van onze slaapkamer waarneembaar zijn. Ik zal, zodra de weg vrij is, met behulp van een van onze groene glazen schijven en een stallantaarn van uit dat raam daar seinen. Je begeeft je dan dadelijk naar het hek in

de omheining en ik zal je dan wel binnenloodsen.

— Hoe moet ik mij kleden?

— Als tuinmansknecht of iets dergelijks. Als je je uiterlijk van Amerikaan maar verandert. Dat is de hoofdzaak en wij moeten natuurlijk voor een alibi zorgen.

— Maar hoe zullen wij onze herbergier uitleggen, dat wij geen van beiden de nacht in zijn logement zullen doorbrengen?

— O, wij zullen hem wijsmaken, dat wij naar Avranches gaan en eerst morgenochtend weer terugkomen, zei Raffles.

De beide vrienden hadden nu het hek van het park bereikt en waren spoedig weder op weg naar hun logement.

Zij begaven zich naar hun slaapkamer, zonder dat men veel acht op hen geslagen had, waar Raffles dadelijk begon zijn uiterlijk zodanig te veranderen, dat hij binnen een kwartier tijds totaal onkenbaar was geworden.

Uit de kist, die inmiddels was aangekomen, haalde hij een half versleten pilo broek, een rood flanel hemd, een kort windjack, een rode halsdoek en een hoed met brede rand, zoals de Normandische boeren ze veel dragen.

Een pruik met tamelijk lang, glanzend zwart haar, dat in krullen in zijn nek hing, voltooide zijn uiterlijk.

— Je ziet er prachtig uit! riep Brand vol bewondering.

— Dat doet mij genoeg. Maar nu is het zaak, om ongemerkt weg te komen, zei Raffles. Aha, daar zie ik onze kastelein op enige afstand onderhandelen met een koopman in aardewerk. Hij wil zeker zijn servies aanvullen. De gelegenheid is gunstig. Ik kan nu niets meemen, Charles, dus ik reken er op, dat jij vannacht de tas met alle benodigheden bij je draagt.

— Maar je hebt nog niets gegeten! riep Brand uit, terwijl Raffles het vertrek reeds wilde verlaten.

— Nu, ik hoop, dat de rentmeester zijn

nieuwe knecht wel wat te eten zal geven! riep Raffles op kwasi verontwaardigde toon uit.

— O, best. Maar wat zal ik die tussentijd doen?

— De deur van deze kamer sluiten, zodat je niet overvallen kunt worden, met een kijker vóór het raam plaats nemen en aandachtig niet alleen het slot, maar ook de omgeving bespieden. Je brengt mij dan vanavond verslag uit.

— Waarom ook de omgeving? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat het niet onmogelijk is, dat Ann Brunt hier nog steeds in de buurt is, en dat wil ik weten.

— Maar wat kan een enkele vrouw uitrichten?

— Inderdaad, niet veel. Ik vermoed dan ook, dat er versterking in de buurt is. Wie zegt je bijvoorbeeld, dat de kelner hier in huis, die onze maaltijd heeft opgediend, geen vermoed Engels detective is?

— Wel, dat zegt mij mijn gezond verstand, riep Brand lachend uit.

— Dan heeft je gezond verstand je ditmaal in de steek gelaten, want het is er vast een, zei Raffles op droge toon. Ik zou je dus raden, voorzichtig te zijn.

Met deze woorden verliet Raffles de kamer en liet Brand achter, in verbijsterde toestand.

Onderwijl was hij naar de deur gegaan en draaide zacht de sleutel in het slot om. Hij bleef even onbeweeglijk midden in het vertrek staan, nam de kijker ter hand en zette zich vóór het venster, maar op een zodanige afstand daarvan verwijderd, dat men hem van de straat en ook de veel lager gelegen huizen aan de overzijde van het dorpsplein, onmogelijk kon zien.

Met behulp van twee op elkaar gezette stoelen maakte hij een soort stelling, waarop hij de kijker zolang heen en weer schoof, tot hij juist het kasteel in het beeldveld van het instrument kreeg.

Daarop stak hij een sigaret op en begon met het geduld van een kat het

slot te bespieden.

Het duurde niet lang of hij zag zijn vriend langs de kronkelende weg naar het slotpark gaan.

— Welk een verbazend goed toneel-speler is hij toch, mompelde de jonge man in zich zelf. Zou men niet zweren, dat hij van zijn prilste jeugd af in deze streek heeft gewoond en nooit iets anders heeft gedaan dan paarden verzorgd? Kijk hem eens smakelijk op zijn neuswarmertje zuigen. Stil, nu bereikt hij het hek van het park. Kijs, daar komt, geloof ik, juist de rentmeester de weg af — de stalknecht neemt beleefd zijn hoed af en spreekt de rentmeester aan. De rentmeester doet een paar stappen terug en monstert de nieuwelings, alsof hij een paard moet keuren. Nu knikt hij goedkeurend met het hoofd en klopt Raffles op de schouder. Wat zou die handige kerel hem op de mouw hebben gespeld? Zie, daar gaan ze samen het park in, alsof zij elkander reeds jaren lang kenden. Dat is dus al in orde.

Brand bleef door de kijker turen en kon duidelijk waarnemen, dat de rentmeester de pas aangenomen stalknecht naar het paddock, terzijde van het kasteel, bracht.

Een kwartier later zag hij Raffles weer, nu aan de hand een paard leidend, dat hij met grote zorg begon te roskammen en op te poetsen, waarbij de rentmeester op enige afstand, blijkbaar goedkeurend, toezag.

Brand zag nu, dat er zich nog meer personen in het park bevonden, waarschijnlijk allen bedienden van het kasteel, die nog in dienst werden gehouden, zolang de bezitting niet in andere handen was overgegaan.

— Kijk, een paar dienstmeisjes komen op Raffles toe, bromde Brand in zich zelf. Hij schijnt nogal wat aantrekkingskracht op hun uit te oefenen. Kijk ze eens om hem heen dwarrelen; maar wat is dat nu? Raffles laat zijn paard in de steek, grijpt een van de dienstmeisjes beet en wrijft haar met sneeuw in. Zou

dat in zijn rol zo te pas komen? Dat is eigenlijk niets voor hem. Ik geloof, dat het dienstmeisje het alles behalve leuk vindt, want zij staat hem strak aan te kijken. Nu gaat zij schoorvoetend weer naar het kasteel terug. Raffles kijkt haar na en schijnt zijn paard helemaal vergeten te hebben, maar daar komt de rentmeester aan en nu begint hij weer vol ijver te werken.

De gehele namiddag bleef Brand zo voor het raam zitten, om door de kijker het kasteel en het park te bespieden.

Om zes uur begaf hij zich naar de gelagkamer om er het middagmaal te gebruiken.

De bediende, die enige uren geleden hem door Raffles was aangewezen als een Londense detective, bracht de verschillende gerechten binnen, en aan de onhandigheid, waarmede hij dit deed, had Brand spoedig gemerkt, dat zijn vriend het blijkbaar bij het rechte eind had gehad.

In die mening werd hij nog versterkt door de wijze, waarop de bediende hem van tijd tot tijd opnam, als deze geloofde, dat er niet op hem gelet werd.

Blijkbaar scheen de afwezigheid van Raffles hem geenszins te bevallen.

Toen de maaltijd was afgelopen stak Brand een sigaret op en sloeg een krant open.

Na afgeruimd te hebben plooidde de kelner zijn servet over de arm en verwijderde zich.

Brand behoefde geen verdere bewijzen dat zijn vriend goed had gezien: de zogenaamde bediende was ongetwijfeld een spion, door de Londense recherche uitgezonden, in de hoop, dat één of meer Engelse dieven naar Isigny zouden zijn gegaan, om een poging in het werk te stellen, daar hun slag te slaan.

Hij stond zeer zacht op, sloop op de punten van zijn voeten naar de deur en rukte deze eensklaps open.

Het had weinig gescheeld, of de bediende, die aan het sleutelgat had staan luisteren, was naar binnen getuimd.

Brand greep hem in zijn kraag, richtte hem op en keek hem diep in de ogen.

— Mag ik ook weten, wat dat betekent? vroeg hij koel. Wat heb jij aan de deur te luisteren, schavuit?

— Ik dacht, dat u mij geroepen had, mijnheer, stamelde de bediende.

— Zo, dacht je dat waarlijk? Dan zal ik je onmiddellijk aantonen, dat je verkeerd gedacht hebt.

Met deze woorden draaide Brand de luistervink bij de schouders om, plantte hem zijn voet in het benedengedeelte van zijn rug en gaf hem zulk een geduchte schop, dat de man door de smalle gang stooft, als een kaatsbal.

— Dat zal voorlopig je onbeschaamdheid wel afleren, zei Brand, terwijl hij de deur dicht deed.

HOOFDSTUK VII

EEN KREET IN DE NACHT

Na het eten ging Brand weer naar zijn uitkijkpost en bleef twee uren achtereenvolgend in de verte zitten turen.

Het was inmiddels donker geworden en reeds begon hij te vrezen, dat de zaak een verkeerde wending had genomen, toen hij plotseling van opwinding trilde, daar hij in de verte een klein, groen licht bespeurde, dat vlug heen en weer werd bewogen.

— Eindelijk! mompelde hij.

Hij ging naar het raam en wierp een blik in de straat beneden zich, die geheel verlaten was.

Maar terwijl hij dit deed, zag hij uit het raam beneden het zijne, het hoofd van de bediende steken, dat echter op hetzelfde ogenblik werd teruggetrokken.

— Vervloekt, bromde Brand in zich zelf. Zou die kerel daar al lang zitten? Dan vrees ik, dat hij eveneens het groene sein gezien heeft. Ik geloof, dat hij de afwezigheid van Raffles erg verdacht vindt. Wij zullen ons voor dat heerschap in acht moeten nemen. Misschien heeft hij Ann Brunt ook al gewaarschuwd.

Hij sloot het raam en maakte zich snel voor de afgesproken onderneming gereed.

Hij stak zijn revolvers bij zich, vergewiste er zich van, dat alle nodige inbrekerswerktuigen zich in de tas bevonden, veranderde zijn uiterlijk zoveel mo-

gelijk in dat van een landarbeider, overtuigde zich nauwkeurig, dat hij niets in het vertrek achterliet, dat eventuele indringers op een spoor zou kunnen brengen en opende toen de deur van de kamer. Hij hoorde niets.

Zonder enig gerucht te maken, sloopt hij de trap af.

Juist wilde hij de tweede trap afdalen, toen achter hem een deur geopend werd.

Brand wachtte er zich wel voor, achterom te kijken en liep door.

Hij begreep nu, dat de gewaande kelner eveneens het groene sein gezien had en hem in zijn verkleeding zeker betrapt zou hebben, als hij niet een paar seconden te laat was gekomen.

Brand kon het logement verlaten, zonder dat hij verder door iemand werd opgemerkt.

Maar nauwelijks had hij honderd passen afgelegd, of hij wist dat hij gevolgd werd.

In de stille dorpsstraat, die om deze tijd gewoonlijk reeds heel verlaten was, hoorde hij duidelijk het geluid van voetstappen achter zich, al trachtte de persoon, die achter hem liep, het geluid daarvan zoveel mogelijk te dempen.

— Er valt niet meer aan te twifelen, mompelde Brand in zich zelf. De vent heeft verdenking opgevat, en gaat mij nu na, om te zien, waar ik blijf. Maar

holala, wij zijn nog niet van elkander af, vriend.

Zonder zijn stappen te verhaasten, liep hij kalm door.

Geen ogenblik keek hij achterom, ten-einde zijn achtervolger in de waan te laten, dat hij hem niet had opgemerkt.

Toen hij de dorpsstraat ten einde was gelopen, bleef hij even staan.

Op hetzelfde moment hielden ook de voetstappen achter hem op.

Maar nauwelijks had hij zijn wandeling naar het kasteel hervat, en begon hij de flauw hellende weg daarheen te beklimmen, of opnieuw hoorde hij de schreden van de geheimzinnige achtervolger op enige afstand achter zich klinken.

— Nu, hij moet het dan maar zelf weten, mompelde Brand onverschillig. Als hij het volstrekt met de Grote Onbekende aan de stok wil hebben, dan zullen we hem bedienen.

Na een half uur omstreeks gelopen te hebben, zag Brand in de verte de omheining. Hij liep in de richting van het hek, dat hij die namiddag had ontdekt en haalde zijn elektrische zaklantaarn te voorschijn, hield deze zo, dat het licht van de lens recht vooruit scheen en begon snel achter elkaar enige Morse seinen te geven.

Bijna onmiddellijk kwam het hem voor, alsof de voetstappen achter hem zich verhaastten.

Hij bleef echter kalm doorlopen, steeds doorgaande met zijn lichtseinen.

Maar de voetstappen kwamen nu merkbaar nader, en de achtervolger scheen thans volstrekt geen moeite meer te doen om ze te dempen.

— De knul schijnt op een drafje te zijn gaan lopen, merkte Brand spottend op, terwijl hij eveneens zijn schreden wat verhaastte.

De weg liep hier tussen twee rijen zware bomen en voerde regelrecht naar het kleine hek.

Toen hij er nog nauwelijks tien meter af was, klonken de voetstappen vlak

achter hem, en het volgende ogenblik voelde hij zich met een ruwe hand op de schouder tikken.

Hij wendde zich om en keek recht in de loop van een revolver.

Toen hij wat hoger keek, zag hij het gelaat van de gewaande bediende, maar nu zonder zijn rode pruik, wiens staalblauwe ogen hem doordringend aantaarden.

— Wel, wat is hier de aardigheid van? vroeg Brand onverstoorbaar, terwijl hij op de revolver wees.

— Dat weet ik nu zelf nog niet, mijn waarde heer, antwoordde de Engelse detective, in het zuiverste cockney dialect. Dat zal van u afhangen. Mag ik u op mijn beurt een vraag stellen?

— Vraag op, antwoordde Brand.

— Wilt gij mij dan eens zeggen, waartoe de seinen dienen, die gij daar zo-even gegeven hebt, waarschijnlijk met een elektrische zaklantaarn?

— Bedoel je het onschuldig spelletje met dit voorwerp? vroeg Brand, terwijl hij de hand in de zak stak, als wilde hij er zijn lantaarn uithalen.

— Houdt uw handen uit de zakken! riep de detective op dreigende toon, of het zou u slecht vergaan. Ik laat niet met mij spotten, bedenk dat.

— Zoals je wilt, vriend, antwoordde Brand, terwijl hij spottend de schouders ophaalde. Maar mag ik nu eindelijk eens weten, wat je er toe brengt, mij hier op deze eenzame weg staande te houden met een revolver in de hand?

— Dat kan ik in enkele woorden wel ophelderen, als gij er op staat, antwoordde de detective. Ik wil u dan wel zeggen, dat uw gedrag al dadelijk mijn argwaan heeft opgewekt. De afwezigheid van uw vriend beviel mij geenszins. Uw merkwaardig Amerikaans accent scheen u plotseling te hebben verlaten als gij met z'n beiden waart. Gij hebt de hele avond vóór uw raam gezeten, dat geopend was, ofschoon de temperatuur alles behalve mild is te noemen. En ten slotte gaat gij plotseling, en nog wel verkleed, het loge-

ment uit, nadat gij een zeker groen licht in die stal daarginds hebt opgemerkt. Tenslotte geeft gij, als gij u achtervolgd weet, seinen, die blijkbaar voor een medeplichtige bestemd zijn. En dat alles zou ik toelaten, zonder naar uw ware identiteit onderzoek te doen?

— Ik zou het maar doen, antwoordde Brand kalm.

— Wat meent gij? riep de detective woedend uit. Denkt gij soms, dat ge u tegen mij kunt verzetten? Ik heb assistenten op het landgoed en een stoot op dit fluitje is voldoende om dadelijk hulp te laten komen. En met deze revolver...

Plotseling hield de detective op met spreken.

Hij keek verbaasd en ongerust naar het gelaat van de man tegenover zich.

Brand's trekken vertoonden een uitdrukking van hevige angst en schrik.

Met starre, wijd geopende ogen staarde hij naar iets, dat zich achter de rug van de detective moest bevinden.

— Daar... stamelde hij met hese stem, terwijl hij zijn sidderende rechterhand ophief.

De detective deed wat ieder ander in zijn plaats ook gedaan zou hebben.

Gehoor gevend aan een instinctieve drang, wendde hij het hoofd om, om te zien, wat er achter hem gebeurde.

Het duurde slechts één seconde, en misschien nog korter, maar voor Brand was het ruimschoots voldoende.

Snel als de bliksem had hij de kleine hefboom aan de bovenzijde van de revolver in de hand van zijn tegenstander terzijde geschoven.

Met een heldere klank draaide het magazijn van het wapen om zijn spil en met een hups sprongetje wipten de zes patronen uit de houder.

Met een kreet van woede keek de detective naar het wapen, waarvan thans de loop mistroostig omlaag hing.

Brand stond het met een flauw lachje op het gelaat aan te zien.

De uitdrukking van schrik en ontzetting was helemaal verdwenen.

— Een truc die zo oud is als de weg naar Rome, mijnheer de detective, zei hij op spottende toon. Zoudt gij wel zo goed willen zijn onmiddellijk uw handen omhoog te steken? Neen, iets sneller als ik u verzoeken mag, want gij moet weten, dat ik evenmin van spotternij houd in zulke ernstige omstandigheden.

— Ja, zeker, mijn vriend heeft volmaakt gelijk, klonk plotseing een heldere stem van achter een der dikke bomen terzijde van de weg. Raffles trad te voorschijn, in iedere hand een zijner geliefde cow-boy revolvers houdende, waarvan de vernikkelde lopen zachtjes in het licht der nu en dan door de wolken brekende maan glinsterden.

De detective keek beurtelings van de een naar de ander.

Het bleek een verstandig man te zijn, die begreep dat hij niet opgewassen was tegen een overmacht.

Daarom haalde hij de schouders op en schikte zich in het onvermijdelijke.

Hij stak de handen in de hoogte en zijn stem klonk volmaakt rustig, toen hij vroeg:

— Mag ik weten wat uw voornemens zijn, mijnheeren bandieten?

— Mijn eerste voornemen is, het u zeer kwalijk te nemen, dat gij zulke onvriendelijke woorden gebruikt, antwoordde Raffles afgemeten. Mijn tweede zult gij aanstonds wel bemerken.

Een wenk aan Brand was ruimschoots voldoende om deze te doen begrijpen, wat zijn vriend verlangde.

Voordat de verblufte detective nog goed en wel begreep wat er met hem gebeurde, had Brand hem een beentje gelicht en hem een doek om de mond gebonden, terwijl Raffles tegelijkertijd zijn polsen in een paar sterke boeien sloot en zijn benen bijeen bond.

Daarop legde de Grote Onbekende de weerloze detective dwars over zijn schouder, met niet méér moeite dan alsof deze een stropop was, en droeg hem op een drafje naar het hek.

Op een donkere plek legde hij hem

neer, bond zijn armen en voeten stevig aan de spijlen van het hek, bestrooide zijn lichaam met afgevallen bladeren en mos en knikte hem daarop bemoedigend toe.

— Een paar uur in eenzaamheid en koude, broer, en men zal u komen bevrijden, dat verzeker ik u; het spijt mij heel erg, dat wij genoodzaakt zijn tot deze dwangmaatregel, maar gij zijt een te schrandere en welonderwezen man, om niet te weten dat het onvermijdelijk is.

Raffles maakte een beleefde buiging voor zijn slachtoffer en wipte daarna met een luchtige sprong over de omheining, gevolgd door Brand.

Zij liepen voort, tot zij buiten het bereik van de detective waren en daarop vroeg de Grote Onbekende op tamelijk strenge toon, terwijl hij bleef staan:

— Had dit niet vermeden kunnen worden, Charles? Ik had je toch voor de man gewaarschuwd!

Brand keek zijn vriend enigszins bedremmeld aan en vertelde hem toen in korte woorden wat er was voorgevallen.

— Nu, dan is het maar half je eigen schuld, zei Raffles, terwijl hij zijn metgezel op de schouder klopte, en in ieder geval heb je het op schrandere wijze weer goed gemaakt. Ik zag dadelijk de lichtseinen, die mij wezen op het gevaar waarin je verkeerde. Het is gelukkig dat je lantaarn niet zeer sterk is, anders had men het misschien ook in het kasteel gezien.

— Je hebt het groene licht laten schijnen, de weg is dus veilig? vroeg Brand.

— Nou, veilig is eigenlijk wel een beetje anders, antwoordde Raffles glimlachend. Maar in ieder geval, wij zijn in de vesting; wij zijn met z'n beiden en goed gewapend en wij moeten het er maar op wagen. Ik ben er echter zeker van, dat hier minstens drie of vier geheime agenten rondlopen, behalve de drie bewakers in de kamer, waar de juwelen zijn tentoongesteld. Onder hen bevindt zich onder andere: Ann Brunt.

— De oude bedelares?

— Ja, maar nu is zij geen oude toverheks meer...

— Een jong dienstmeisje misschien? vroeg Brand, wien plotseling een licht opging.

— Dat heb je goed geraden, maar hoe ben je er op gekomen? vroeg Raffles verbaasd.

— Ik heb je door de verreijkker met een dienstmeisje zien stoeien, en nu begrijp ik dat dat wel een doel heeft gehad.

— Dat had het inderdaad, zei Raffles. Ik verdacht haar al dadelijk, ofschoon zij een voortreffelijk pruik op had. Ik maakte wat gekheid met haar, nam een handje sneeuw en wreef haar in, ofschoon zij zich woedend verzette. Het is wel te begrijpen waarom, want al heel gauw kwam onder de schmink dat drommelse moedervlekje bij haar mond te voorschijn.

— Maar was dat niet gevaarlijk? vroeg Brand verschrikt. Zou ze niet dadelijk hebben begrepen, met welk doel je dat deed?

— Dat geloof ik niet. Ik heb, geloof ik, goed comédie gespeeld en heb gedaan, wat iedere andere boerenlummel in zulke omstandigheden doet: ik heb haar in haar gezicht uitgelachen om haar kwaadheid en ben onverschillig weer aan het werk gegaan.

— Waar is zij nu?

— Meestal in de bediendenkamer, maar zij loopt voortdurend door het huis heen en weer. Het is dus zaak met de grootste voorzichtigheid te werk te gaan. Hoe laat is het nu?

— Het moet nu ongeveer tien uur zijn.

— Welnu, vóór twaalf uur moet alles afgelopen zijn, want wij moeten nog deze nacht maken, dat wij uit de voeten komen. Dan moet ik de diadeem in mijn zak hebben.

De beide vrienden waren onder het spreken doorgelopen en bevonden zich nu dicht bij het slot.

Dicht bij dat gedeelte, waar het oude kasteel begon, bleef Raffles staan.

De ramen waren met luiken gesloten,

maar daar doorheen schitterde ergens toch een kleine lichtstraal, blijkbaar afkomstig van een petroleumlamp of een kaars, die in de geïmproviseerde schatkamer was opgestoken.

— Ik ben benieuwd hoe je hier denkt binnen te komen, zei Brand op flulsterende toon.

— Hier gaat het niet, maar ik meen een ander middel gevonden te hebben, zei Raffles. Ik heb mijn ogen de kost gegeven en aan de andere kant van het oude kasteel een deur gevonden, die gemakkelijk met onze gereedschappen geopend zal kunnen worden. Als wij daar eenmaal binnen zijn, zullen wij de deur van de schatkamer gemakkelijk kunnen bereiken en dan hoop ik, dat ons beproefd bedwelmingsmiddeltje zijn uitwerking zal doen.

Raffles was nauwelijks uitgesproken, of achter de gesloten luiken klonk een luide kreet, dadelijk daarop gevolgd door ander gegil en geschreeuw.

— Wat is dat? riep Brand verschrikt uit.

— Ik weet er niets van, zei Raffles. Kom mee, er moet iets gebeurd zijn. Men mag ons tot geen prijs zien.

De beide vrienden snelden zo vlug zij konden naar een nis, die zich op enige afstand van de gesloten vensters in de muur bevond.

Het was hoogst tijd, want op hetzelfde ogenblik werden de luiken van een der ramen met geweld opengeworpen en twee hoofden werden naar buiten gestoken die in alle richtingen rondkeken.

Tegelijkertijd werd het stemmenrumoer binnen in het slot hoe langer hoe luider.

— Wat kan er toch in 's hemelsnaam gebeurd zijn? flulsterde Brand opnieuw.

— Beste jongen, ik heb er niet het flauwste idee van, zei Raffles enigszins ongeduldig. Men schreeuwt, men gilt, men brult, maar men zegt niets verstaanbaars.

Maar als om deze uitspraak te logenstraffen, klonk nu plotseling een hel-

dere vrouwenstem boven het rumoer uit, welke Raffles onmiddellijk als die van Ann Brunt herkende, en die riep:

— De diadeem is gestolen! Niemand mag het kasteel verlaten zonder mijn toestemming! Ik ben detective! Malowe en Harper, waar zijn jullie?

Een schok voer Raffles door het lichaam.

Hij balde woedend de vuist en siste:

— Nu zul je het toch wel begrepen hebben, niet waar, Charles? Men is ons vóór geweest. Maar geloof niet, dat ik het hierbij zal laten. Dat is mijn eer te na.

— Wat gaan wij doen?

— Ik heb een plan. Gelukkig is het heel donker, geen maan en geen sterren; wij gaan onmiddellijk terug naar het hek en brengen de gebonden detective naar de stal. Het spreekt vanzelf, dat Ann Brunt dadelijk al haar hulptroepen zal mobiliseren. Ik zal mij in de stal van zijn papieren voorzien en zijn uiterlijk namaken. Dan ga ik zo snel ik kan naar het logement terug, want het spreekt van zelf dat Ann Brunt hem zo spoedig mogelijk zal opbellen.

— Een uitstekend plan, maar als zij de echte detectief vinden?

— Hij mag niet gevonden worden. Wij moeten hem zo goed mogelijk verbergen.

Terwijl zij dit gesprek voerden, waren de beide vrienden, zo snel hun voeten hen dragen wilden, naar de omheining gesneld.

Zij klommen over het hek, maakten de touwen los, waarmede de detective aan de spijlen daarvan was vastgebonden en tilden de verbluffte politiemann, die natuurlijk niet begreep wat men met hem voorhad, over de lage omheining heen.

— Daar is de schuur, zei Raffles op zachte toon, terwijl hij naar een bijgebouw wees.

Zo snel zij konden droegen de beide mannen de politiebeambte naar de schuur en strekten hem op het stro uit.

Raffles begon zich in allerijl te ver-

mommen.

Met behulp van zijn kleine schminkdoos, die hij voor dergelijke gevallen steeds bij zich droeg en bijgestaan door Brand, had hij zijn uiterlijk spoedig zodanig veranderd, dat hij zeker bij kunstlicht of in het donker niet van de Londense detective te onderscheiden was.

— Een pruik zoals het haar van deze vriend, heb ik daar ginds wel, zei hij op zachte toon tot Brand. En nu zijn papieren nog.

Hij stak de hand in de binnenzak van de jas, welke de detective aanhad, nam, daaruit, ondanks de woedende blikken van de politieman een grote juchtlederen portefeuille, tastte onder diens vest naar de politiepenning, en eigende zich ook dit kostbare voorwerp toe.

Ten slotte maakte hij zich nos meester van enkele voorwerpen, die niet aan de identiteit van de detective zouden kunnen doen twifelen, zoals een gouden zegelring en een horloge met ketting, waaraan een bréoque bengelde in de vorm van een paardenkop.

Met een en ander was nauwelijks een half uur verstreken.

Toen hij klaar was met zijn vermomming, zei Raffles zacht:

— Ik vrees dat men aanstonds wel alle gebouwen zal nazoeken, om naar de verdwenen diadeem te speuren. Grote kans dus dat ze de detective vinden. Er blijft ons dus niets anders over dan hem naar het dak te brengen. Wij zullen onze

vriend goed toedekken met enige paardendekens.

De twee vrienden voegden de daad bij het woord en de ongelukkige detective werd langs een smalle trap, door het dakluik naar het dak van de schuur gedragen.

In het midden daarvan werd hij neergelegd en stevig aan de rand van het luik vastgebonden, zodat het hem onmogelijk zou zijn, naar de rand van het dak te kruipen.

Een paar dikke paardendekens, die onder en over hem heen werden gelegd, voorkwamen dat hij het gedurende de koude nacht al te onbehaaglijk zou krijgen. Snel daalden de vrienden de ladder weer af, verlieten de schuur en renden naar het hek.

— Moet ik mee naar de herberg? vroeg Brand.

— Neen, je verbergt aanstonds onze tas met gereedschappen, de revolvers, je lantaarn, kortom alles wat je zou kunnen verraden, onder die dikke boom daarginds bij het hek.

Dit als voorzorgsmaatregel, omdat men je misschien wel zou aanhouden als je dicht bij het kasteel blijft, en dat moet je toch doen, om mij aanstonds rapport te kunnen uitbrengen. Als ik terugkom, zal ik wel gelegenheid hebben een paar woorden met je te wisselen. Tot straks dus.

— Tot straks. En de hemel geve, dat alles goed afloopt, verzuchtte Brand, die er niet geheel gerust over was.

HOOFDSTUK VIII

EEN RAADSELACHTIGE DIEFSTAL

Raffles liep zo snel hij kon de weg naar het logement terug.

Het bleek hem al spoedig, dat hij een goede inval had gehad, want nauwelijks was hij binnen, of de herbergier kwam hem tegemoet.

De eerste vraag die de man deed, over-

tuigde Raffles dat zijn vermomming uitstekend was.

— Hebt gij hem nog kunnen inhalen, mijnheer Bingham? vroeg hij nieuwsgierig.

— Neen ik heb hem niet te pakken kunnen krijgen, bromde de gewaande

detective op nijdige toon, maar ik zal hem nog wel in handen krijgen.

— Het is goed, dat gij terug zijt, want zoëven heeft men per telefoon naar u gevraagd. Ik heb gezegd dat gij wel zoudt opbellen.

— Wie moet ik dan opbellen? vroeg Raffles ongeduldig.

— Dat is waar, dat zou ik bijna vergeten hebben, grinnikte de herbergier. Een zekere Miss Brunt, die ook detective is, heeft gezegd, dat zij op het kasteel « Mon Repos » vertoeft.

Raffles ging direct naar het kleine hoekje waarin de telefoon zich bevond en nam de hoorn van de haak.

Het volgende ogenblik was hij in gesprek met de vrouw, die hem reeds enkele malen in groot gevaar had gebracht.

— Moet ik bij u komen, zegt gij? Wat? Is de diadeem gestolen? Maar dat is onmogelijk! Ja, ik ben aanstonds bij u.

Hij hing de hoorn weer aan de haak en riep tot de herbergier:

— Mijn valies uit mijn kamer!

Dit was natuurlijk een krijgslist, want Raffles zou verlegen hebben gestaan, als hij zelf de kamer had moeten aanwijzen, waarin de Londense detective gelogeed had. Terwijl de herbergier gediensig wegsnelde om het valies te halen, liep Raffles hem na.

De kamer van de detective bleek op de tweede verdieping te liggen.

Zodra Raffles de hand van de herbergier op de kruk van een der deuren zag leggen, riep hij naar boven:

— Laat maar; ik zal mij zelf wel redden. Ik moet onmiddellijk weer vertrekken, want er schijnt op het slot iets gebeurd te zijn wat niet in de haak is.

Met deze woorden ging hij de kamer binnen en sloot de deur voor de neus van de nieuwsgierige herbergier, die gaarne enige nadere bijzonderheden zou hebben vernomen, daar hij uit het voortdurend telefoneren wel kon afleiden, dat er iets ernstigs aan de hand was.

Raffles had al gauw de rode pruik van de gewaande bediende gevonden.

Hij zette deze op, stak nog enige voorwerpen in zijn zak, die hem van dienst konden zijn, verwisselde zijn slappe hoed tegen een grijs geruite pet, die aan de haak hing en verliet snel het vertrek en daarna de herberg.

De plotselinge verdwijning van de kostbare diadeem hield zijn gedachten zozeer bezig, dat hij de weg naar het slot had afgelegd, voor hij het wist.

Hij begaf zich nu niet naar de omheining, maar naar het grote hek van het park.

Een bediende stond hem reeds op te wachten.

De man opende het hek zodra hij hem zag aankomen en vroeg op zachte toon:

— Detective Bingham?

Na het bevestigend antwoord ging de bediende de gewaande detective voor naar het slot.

Op het terras voor de monumentale deur zagen de scherpe ogen van Raffles, Ann Brunt zenuwachtig heen en weer lopen.

Hij liep snel op haar toe en vroeg op gedempte toon:

— Nog niets ontdekt, miss Brunt?

— Nog niets, Bingham. Ik begrijp niet waar de diadeem gebleven kan zijn, hoe de diefstal gepleegd is, en het minst van alles waar de dief gebleven is.

— Zoudt gij mij de zaak in het kort even willen mededelen?

— Met genoegen, maar laat ik dat dan doen in tegenwoordigheid van de mannen, die in de geïmproviseerde schatkamer de wacht hielden.

— Zoals gij wilt, hernam Raffles. Dat is ook verstandiger, want misschien kunnen zij uw mededelingen nog op sommige punten aanvullen.

* * *

In een hoek zaten de twee veldwachters, terwijl op twee stoelen het lichaam van een der politie-agenten uit Avanches was uitgestrekt, wiens hoofd door een kussen werd ondersteund.

Er heerste stilte in het vertrek, toen Ann Brunt en de gewaande Londense

detective binnentraden.

Daarop wendde hij zich tot Ann Brunt met de vraag:

— Zoudt gij nu zo goed willen zijn, mij te vertellen wat er eigenlijk gebeurd is?

— Dat is in weinig woorden gezegd, Bingham. Omstreeks tien uur bevond ik mij in de kleine ontvangzaal in het nieuwe gedeelte van het slot, toen de twee veldwachters, die gij daarginds ziet, bij mij binnentraden. Verwonderd keek ik hen aan en vroeg hun natuurlijk, wat zij kwamen doen en waarom zij niet op hun post waren gebleven, waarop een hunner, niet minder verbaasd dan ik, antwoordde, dat ik hen immers had doen roepen. Onmiddellijk voelde ik, dat er wat mis was. Ik riep hen toe mij te volgen, greep mijn revolver en snelde naar de deur van de schatkamer.

— Was die deur op slot? vroeg Raffles.

— Ja, want de politie-agent die achter bleef, had dadelijk de deur achter hen gesloten.

— Het is dus onmogelijk, dat er iemand is binnengekomen, terwijl zij weg waren? Bijvoorbeeld de persoon die hen uit uw naam kwam roepen, en die natuurlijk de medeplichtige van de dief moet zijn geweest, vroeg Raffles.

— Dat is onmogelijk, antwoordde Ann Brunt met vaste stem. En wat het laatste betreft, de beide mannen zijn weggeroepen door een van de bedienden.

— Is die bediende hier? vroeg Raffles, terwijl hij de kring in het rond keek.

— Neen, riep Ann Brunt, hij is de enige die ontbreekt.

Op dit ogenblik werd de deur van het vertrek geopend en trad een jonge man binnen met een dun zwart snorretje en donkere ogen, die bedremmeld bleef staan bij het zien van het grote gezelschap.

Ann Brunt slaakte een kreet van verbazing.

— Daar is hij! riep zij uit, terwijl zij op de binnenkomende wees. Dat is Jean Granier.

De beide veldwachters waren naar voren gekomen en keken nu de binnenkomende dreigend aan.

— Ja, hij is het! riep een hunner. Hij is ons om tien uur komen halen, voegde de ander er aan toe.

— Arresteren, mis? riep de agent van politie van zijn geïmproviseerd bed.

Reeds wilden de beide veldwachters de verwonderde knecht aangrijpen, die blijkbaar geen begrip had van hetgeen er gaande was, toen de rustige stem van Raffles klonk:

— Een ogenblikje, vrienden, geef mij gelegenheid deze man te ondervragen.

Hij deed twee stappen naar de knecht toe en legde hem geruststellend de hand op de schouder.

— Zeg mij eens, vriend, of gij hier om tien uur in het slot waart?

De binnengekomen bediende draaide zijn hoed, die hij mee naar binnen had genomen, in zijn handen rond en keek verlegen voor zich.

— Gij zult er verstandig aan doen de waarheid te zeggen, vriend, zei Raffles op overredende toon.

— Neen, mijnheer, ik was bij mijn meisje, zei de man bijna onhoorbaar, terwijl hij sterk kleurde.

— Sinds hoe lang? vroeg Raffles door.

— Van acht uur af tot nu.

Raffles wierp Ann Brunt een veelbetekenende blik toe.

— Gij zult de gang van zaken nu wel begrijpen, miss? vroeg hij zacht.

Deze man is waarschijnlijk met opzet uit huis gelokt en een ander heeft zijn rol gespeeld. Er is op gespeculeerd, dat deze Jean Granier het voor niemand wil weten, dat hij naar zijn meisje ging, en dat dus ook aan niemand zou zeggen, als hij het huis verliet. De medeplichtige moet dus iemand geweest zijn, die van de omstandigheden op het slot op de hoogte was. Ik stel mij voor, deze vriend straks nog nader te ondervragen, maar ik kan u reeds nu wel zeggen, dat ik zijn aandeel in de diefstal sterk in twijfel trek. Maar vertelt u verder.

Ann Brunt, die wellicht maar half overtuigd was, gaf de veldwachter met een snelle blik te kennen, dat zij Jean Granier in het oog moesten houden en vervolgde toen :

— Wij kwamen met zijn drieën juist voor de deur aan, toen wij binnen de val van een zwaar lichaam hoorden, dadelijk daarop gevolgd door het gerinkel van vallend glas. Daar de deur van binnen gesloten was, en ik zo onverstandig was geweest de tweede sleutel, die op deze deur paste, en die ik onder mijn berusting had, op mijn kamer te laten liggen, moest ik eerst naar boven gaan om de sleutel te halen.

— Zou het niet vlugger gegaan zijn, als men de deur had opengetrapt of het slot geforceerd? vroeg Raffles.

Ann Brunt keek de vrager enigszins verbaasd aan.

— Dat vraagt gij, nadat gij die deur zelf gezien hebt? Daarvoor is hij immers veel te zwaar en is het slot te sterk.

Raffles begreep dat hij zich bijna versproken had en beet zich op de lippen.

— Toen wij de deur, aldus ging Ann Brunt voort, geopend hadden en binnentraden, zagen wij het lichaam van de achtergebleven agent bewegingloos op de vloer liggen. De ruiten van het bovenste vak van de kast waren ingeslagen en de kostbare diadeem was verdwenen.

— Niets anders? vroeg Raffles.

— Niets anders, antwoordde Ann Brunt. Waarschijnlijk heeft de dief geen gelegenheid gehad om méér mee te nemen.

— Het vertrek zelf is natuurlijk dadelijk grondig doorzocht?

— Zeer grondig, antwoordde Ann Brunt. Maar er werd geen spoor van de dief gevonden en het is mij een raadsel, niet alleen hoe hij binnengekomen, maar vooral hoe hij gevluht is.

— Dat is zeker een merkwaardig geval, zei Raffles nadenkend.

— Wilt gij mij toestaan het vertrek zelf eens te onderzoeken? vroeg hij.

— Natuurlijk, Bingham, antwoordde

Ann Brunt, niets zal mij liever zijn. Ik ben benieuwd of gij iets zult vinden.

Terwijl zij naar de deur gingen, zei de vrouwelijke detective tot de beide veldwachters :

— Niemand mag het vertrek verlaten voor ik teruggekeerd ben, denk daaraan.

Raffles volgde haar op de voet, toen zij hem voorging naar de deur van de schatkamer.

Nu pas merkte Raffles op, wat hij de vorige dag over het hoofd had gezien, namelijk dat de deur inderdaad van zeer zwaar eikenhout was vervaardigd.

Hij trad binnen en onderzocht zorgvuldig de vloer, vooral in de omgeving van de glazen kast.

Hij klopte op de wanden, stampte hier en daar op het parket en bukte onder de schoorsteen om er in te kunnen zien.

Toen bleef hij midden in het vertrek staan en verzonk in diepe gedachten.

Ann Brunt had zijn handelingen met enig ongeduld gade geslagen.

— Al iets gevonden, Bingham? vroeg zij, niet zonder een tikje leedvermaak.

— Als men ook maar enigszins zuiver redeneert, komt men op het volgende, antwoordde Raffles kalm: De diadeem kan natuurlijk niet vanzelf uit het vertrek weggelopen zijn; het kostbare sieraad is hier weggenomen door dezelfde man, die van achteren op de agent van politie is toegeslopen en hem met een stok of knuppel bewusteloos heeft geslagen. Daar de deur gesloten was, evenals de luiken voor de ramen, moet hij hier op een of andere wijze zijn binnengekomen; blijft ons slechts over, die wijze uit te vinden.

— En ziet gij daar kans toe? vroeg Ann Brunt spottend.

— Misschien wel, antwoordde de gewaande Bingham rustig. Maar zeker niet van deze kant.

— Van deze kant? Wat bedoelt gij daarmee?

— Wel, dat wij aan de andere kant van de muur moeten zoeken, antwoordde Raffles.

HOEDSTUK IX

HET SPOOR ONTDEKT

Zonder af te wachten, welke indruk deze woorden op Ann Brunt zouden maken, wandelde Raffles kalm het vertrek uit, liep de gang in en trad het aangrenzende vertrek in het oude gedeelte binnen, dat zeker in geen halve eeuw bewoond was, en dat hij eveneens met de grootste zorg onderzocht.

Zij verlieten ook dit vertrek en begaven zich weer naar de kamer, waar de dienstboden en knechten geregeld samenkwamen en thans een fluisterend gesprek met elkander voerden.

Raffles liep recht op Jean Granier toe, tikte hem op de schouder en zei zacht tot hem:

— Ga eens met mij mee.

De jonge knecht keek enigszins verschrikt op, maar de blik van de gewaande detective scheen hem gerust te stellen.

Hij volgde Raffles, die de gang doorging, het huis door de brede voordeur verliet, het terras afdaalde en langzaam naar de omheining liep, waar hij een uur te voren Brand verlaten had.

— Vertel mij nu eens, hoe je er toe gekomen bent om juist vanavond je meisje te bezoeken, Granier, begon Raffles plotseling.

— Zij had het mij gevraagd, mijnheer.

— Is dat haar gewoonte? ging Raffles door, onverbiddelijk als een rechter.

De jonge knecht boog het hoofd en antwoordde aarzelend:

— Eerlijk gezegd, neen, mijnheer. Dat doet zij maar zelden.

De ogen van Raffles schitterden, want hij begreep, dat hij op de goede weg was.

— En nu moet ik je een vraag doen, die misschien enigszins pijnlijk voor je zal zijn, aldus ging Raffles voort, maar die ik je voor je eigen bestwil moet stellen. Ben jij de enige, die in de gunst van

dat meisje staat?

De jongeman balde woedend de vuisten en zijn tanden knarsten hoorbaar, terwijl zijn ogen vonken schoten, toen hij antwoordde:

— Neen, helaas, dat ben ik niet, mijnheer. Een jong heertje, een jonkertje, lonkt ook al naar haar, en ik geloof, dat hij bij haar in de gratie staat ook, die melkmuil.

— Zo, zo, is hij een jongeman? Van dezelfde leeftijd ongeveer?

— Juist even oud, mijnheer.

— Van uw grootte ook ongeveer?

— Hij is precies even groot als ik.

— Lijkt hij misschien een beetje op je?

— Nogal veel. Dat is mij meer dan eenmaal gezegd. Alleen is hij baardeloos of althans glad geschoren. Maar waarom vraagt gij dat alles? vroeg hij nieuwsgierig.

— Geen commentaar, zei Raffles op luchtige toon. En ik ben het die de vragen stel. Maar ik geloof, dat ik nu wel genoeg weet en ik kan je verzekeren, dat gij vrij uit zult gaan. Maar één ding moet gij mij nog zeggen: wie is die jongeman en waar woont hij?

— Hij heet Paul de Montigny en hij is de zoon van de oude, kale markies, die op het kasteel daar ginds, op een halve kilometer van hier woont.

Raffles kon nauwelijks een kreet van zegepraal weerhouden.

Op het horen van deze woorden was het hem alsof alles plotseling zo helder als de dag werd.

Hij klopte de jonge, onnozele knecht op de schouder en zond hem weder naar het kasteel terug, met de vermaning niets over het onderhoud aan Miss Brunt te zeggen.

Terwijl de jonge knecht langzaam

door het donkere park terug slenterde, liep Raffles met korte passen dicht naast de omheining heen en weer.

Ofschoon hij meende de gehele zaak reeds te doorzien, ontveinsde hij zich niet, dat er nog vrijwat zou moeten gebeuren, voor hij de diadeem in zijn bezit had.

Op dat ogenblik werd zijn aandacht getrokken door een schaduw, die snel van achter een dikke boom te voorschijn kwam en op de omheining toeliep.

— Charles! riep hij zacht.

Inderdaad, het was Charles Brand, die op het stemmengeluid was afgekomen en nu met een lichte sprong over het hek wipte.

Het volgende ogenblik stond hij naast zijn vriend en vroeg:

— Is alles goed gegaan?

— Zo goed als het maar kan.

— En is er al iets bekend aangaande de diefstal?

— Er is zeer veel van bekend, aan mij tenminste, voegde Raffles er ironisch aan toe. Ik geloof echter, dat Ann Brunt er nog niets van snapt.

— Maar vertel mij nu eens, tot welke conclusie je bent gekomen? vroeg Brand.

— Luister. Twee van de wakers zijn uit de zaal weggeroepen door een knecht van het kasteel, die echter naderhand bleek, op dat uur heel ergens anders te zijn geweest, namelijk bij zijn meisje. Ann Brunt schijnt dat niet zo grif aan te nemen, maar voor mij stond dat dadelijk als een paal boven water. Dat meisje nu, schijnt die onnozele hant eenvoudig voor de mal te houden en veel meer op te hebben met een zekere jonker uit de nabuurschap, Paul de Montigny, die op een halve kilometer afstand met zijn oude vader op het slot woont, waarvan wij vanochtend de tranzen hebben gezien. Heb jij wel eens van de oude Montigny gehoord?

— Ik heb wel eens over hem horen praten, antwoordde Brand. Hij moet een sonderling zijn en een ware maniak in het verzamelen van kostbare oudheden.

Dat moet hem reeds een groot vermogen gekost hebben.

— Juist. En zijn zoon is een door-draaier, en een speler. Al die wijsheid heb ik in de loop van de dag hier en daar verzameld.

— Welnu, in welk verband staat het een met het ander? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat zal ik je zeggen. Paul de Montigny lijkt uiterlijk zeer veel op Jean Granier, behalve dat hij geen knevel heeft. Hij heeft dit mannelijk sieraad bij een coiffeur aangeschaft, of zelf vervaardigd. Toen heeft hij zijn liefje onder het een of ander voorwendsel overgehaald Granier van huis te lokken; hij is op de loer gaan staan en toen hij de jonge knecht heeft zien vertrekken, die zich er wel voor gewacht heeft de reden daarvan aan iemand te vertellen, diens plaats ingenomen.

— En verder?

— Toen is hij, toen het ogenblik daartoe gunstig was, en waarschijnlijk op een vooraf besproken tijdstip, op de deur van de schatkamer gaan kloppen en heeft de niets vermoedende veldwachters, die Granier natuurlijk goed kennen, wijsgemaakt dat Ann Brunt hen wilde spreken. Daarop heeft hij zich zo snel mogelijk uit de voeten gemaakt.

— Met de diadeem? vroeg Brand met belangstelling.

— Neen, die heeft hij voor zijn vader laten liggen, antwoordde Raffles lachend.

— Maar hoe kwam de oude man daar binnen?

— Precies. Nu vraag je iets waar het hele geheim om draait. We worden melodramatisch, dus maak je borst maar nat, want het is zwaar te verteren. Hij is in het kasteel gekomen door een zeer lange, geheime onderaardse gang, die zijn slot en het kasteel der Carbonels met elkander verbindt en die hoogst waarschijnlijk uitkomt achter de brede schoorsteen. Hij heeft de niets vermoedende agent van politie, die kalm in een

stoel zat te dutten, met een zware wandelstok een flinke dreun op het hoofd gegeven, met dezelfde stok de vitrine verbrijzeld en daarop de diadeem weggenomen, die hij misschien al jaren lang met ziekelijk verlangen begeerde te bezitten.

Brand had zijn vriend met open mond aangehoord.

— Dat is prima nieuws, zei hij. En wat zullen wij nu doen?

— De diadeem bij onze vriend Montigny gaan halen, antwoordde Raffles.

— Alsof het maar niets is, zei Brand, terwijl hij zich achter het oor krabde.

— O, het zal wel meevallen, zei Raffles, want ten eerste zullen zij op niets verdacht zijn, ten tweede hebben zij maar zeer weinig bedienden op het veronachtzaamde landgoed en ten derde behoef ik je niet te zeggen, dat wij er geen detectives zullen vinden. Begin maar eerst je wapens en de tas met gereedschappen op te graven.

— En dan?

— Dan zul je mij het genoeg doen, de telefoondraad door te knippen, die naar het dorp Isigny loopt. Het is niet nodig, dat Ann Brunt, als zij soms ergens de lucht van krijgt, het dorp gaat alarmeren.

— Maar dat zal niet zo gemakkelijk gaan, meende Brand. Hoe kom ik in huis?

— Je hoeft het kasteel niet binnen te gaan. Ik heb gezien, dat er in het park een telefoonpaal op ongeveer een meter afstand staat van de schuur, op het dak waarvan wij zoëven onze vriend Bingham hebben neergelegd. Het is meteen een goede gelegenheid om eens naar de arme kerel om te zien. Aan het werk, Charles.

De jongeman sprong over de omheining en had in een oogwenk zijn revolver en de tas met de inbrekerswerktuigen opgedolven.

Beiden begaven zij zich snel naar de schuur, traden er binnen, klommen naar het dak en bevonden dat Bingham nog

steeds op dezelfde plaats lag en, wat vreemder was, gezond sliep.

— Dat zal de buitenlucht geweest zijn, merkte Raffles wijsgerig op. Als het kan zullen wij alles doen zonder de brave kerel wakker te maken. Daar staat de paal.

— Maar daar zal ik nooit bij kunnen.

— Zonder hulpmiddelen zeker niet, maar door middel van de zolderladder heel gemakkelijk.

Brand ging naar het zolderluik en trok zonder enig gerucht te maken de smalle ladder naar zich toe.

Hij plaatste deze tegen de paal en terwijl Raffles de ladder bij de onderste sporten vasthield, klom de jongeman er als een eekhoorn tegen op.

De ladder werd weer op haar plaats gezet en de beide nachtelijke bezoekers maakten dat zij weg kwamen.

Zij sprongen over de omheining en sloegen een smal pad in, dat hen spoedig aan de grens van het bos bracht.

Aanstonds zagen zij, dat zij zich op de goede weg bevonden; de sombere massa van het oude kasteel der Markiezen van Montigny stak in de verte duidelijk tegen de donkerblauwe avondhemel af.

Zwijgend legden zij de afstand af die hen van het slotpark scheidde.

Raffles wierp een snelle blik om zich heen.

In de verte sloeg een klok het middernachtelijk uur.

— Wij moeten ons haasten, meende Raffles, terwijl hij vlug voortliep.

Zij volgden enige tijd een vrij hoge muur, tot zij een hek bereikten, dat in betere tijden zeker zwaar verguld was geweest, en thans nog de aandacht trok door de fraaie smeedkunst.

Als katten klommen de beide mannen er overheen.

Spoedig hadden zij het kasteel bereikt, liepen er eenmaal omheen en begaven zich toen naar de achterzijde, die door het scherpe oog van Raffles onmiddellijk als de zwakke zijde van de vesting was herkend.

Zijn bos lopers kwam te voorschijn en een kleine, zwakke keukendeur was spoedig geforceerd.

Op de punten hunner voeten lopend, beklommen de beide mannen de diensttrap, die naar de eerste verdieping voerde.

De scherpe blik van Raffles had daar namelijk een zwakke lichtstraal menen te bespeuren.

Zij bleven staan in het midden van een brede gang, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Plotseling greep Raffles zijn vriend bij de arm, terwijl hij zijn vinger op de lippen legde.

Door een der deuren drong het gedempt geluid van stemmen naar buiten.

Onhoorbaar slopen de beide mannen naderbij.

Raffles bracht zijn oog voor het sleutelgat, en bleef wel vijf minuten in gebukte houding staan.

Toen hij zich weer oprichtte, zag Brand een zegevierende trek op zijn gelaat.

Toen bracht hij de hand aan de kruk van de deur en draaide deze zo langzaam hij kon om.

Het scheen een eeuwigheid te duren, en toch bleek het naderhand niet meer dan enkele seconden te zijn geweest, vóór de deur langzaam openging.

Raffles had zijn revolver in de linkerhand genomen en zijn masker vóór het gelaat gebonden, welk voorbeeld door Brand was gevolgd.

Zij stonden nu in een grote zaal, die echter slechts door een enkele staande lamp verlicht was.

Deze lamp stond op een zware ebbenhouten tafel, in het midden van het vertrek en aan deze tafel, met hun rug naar de deur gewend, zaten twee mannen naast elkaar, over het tafelblad gebukt, die blijkbaar met de grootste aandacht een voorwerp beschouwden, dat de oude hunner in de hand hield.

Ofschoon er op schorre fluistertoon gesproken werd, bleek weldra dat er ver-

schil van mening was.

De stemmen van vader en zoon — want het waren Markies de Montigny en zijn zoon Paul — werden steeds luider en de woorden duidelijk te verstaan.

Het ging om de diadeem, die de vader wilde behouden, terwijl de zoon het sieraad ten gelde wilde maken. Het scheelde weinig of het was op slaande ruzie uitgedraaid.

De zoon greep de diadeem en wilde het sieraad uit de handen van zijn vader rukken.

Er ontstond een worsteling, die wellicht fatale gevolgen had kunnen hebben, als niet plotseling een luide heldere stem vader en zoon als het ware in standbeelden veranderd had.

Krijtwit van schrik keken zij naar de deur, waardoor twee gemaskerde mannen, tezamen over drie revolvers beschikkend, binnen kwamen.

— Leg die diadeem op de tafel, mijnheer de markies, als ik u verzoeken mag, zei Raffles op een hoffelijke toon, maar met een veelzeggend gebaar van zijn revolver.

Een sidderende hand legde het kostbare stuk op de tafel.

— En ga nu wat achteruit als ik u verzoeken mag.

Vader en zoon weken als geslagen honden zover mogelijk achteruit.

De diadeem verdween in een der wijde zakken van Brand.

— Nu blijft mij verder niets anders over, mijne heren, dan u van ganser harte mijn leedwezen te betuigen over de slechte afloop uwer aardig bedachte onderneming. Ik zal een briefje schrijven aan Miss Ann Brunt, waarin ik haar zal aanraden de uitgang van zekere geheime tunnel, een zekere schoorsteen, te laten dichtmetselen, tot de boedveling heeft plaats gehad. Ik hoop dat gij er verder zonder kleerscheuren zult afkomen.

Met deze woorden nam Raffles afscheid van de doodsbekende mannen en trok zich, vergezeld door Brand, rugwaarts naar de deur terug.

Toen Raffles en Brand in het dorp terug kwamen, was alles daar in diepe rust. Raffles, die de sleutel van de tot garage dienende schuur van het logement in zijn zak had, reed de oude, gamele Ford naar buiten en twintig minuten later reeds hadden zij Avranches bereikt.

Zij zetten de auto in de garage van een verhuurder, gaven deze de naam van de herbergier op, en snelden naar het postkantoor, van waar Raffles eerst een draadloos telegram naar Henderson verzond en vervolgens een gewoon telegram naar Miss Brunt, dat aldus luidde:

« Geachte Miss Brunt,

» De zaak diadeem heeft een verkeerde loop genomen. De doorgesneden telefoondraad zal u daaromtrent wel meer vertellen. Nadere gegevens zullen u gaarne verder verstrekt worden door de zoon van Markies de Montigny, die hem gestolen had. Ik meen bijna zeker te zijn, dat hij zich thans bevindt in het bezit van een zekere John Raffles.

» Ga maar gauw uw collega Bingham bevrijden, die enige onaangename uren op het dak van de schuur in het park heeft doorgebracht.

» Met vriendelijke groeten,

» De Grote Onbekende.»

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE GOUDEN SPIN

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voor-nemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig wààr woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PARKUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED



Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kosten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : L.L.



Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266